

ਲਾਜਵੰਤੀ

ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰ ਬਟਾਲਵੀ

ZINDAGITERENAAM.IN

Lajwanti was written by the **Shiv Kumar Batalvi the legend**, first edition of this book was published in 1964 at **lok sahit prakashn Amritsar**.

We have collected the all poems of lajwanti from internet and created this pdf for our users. The only intent of this pdf is to provide the best Punjabi poetry written ever in the history to our readers and thus promoting the Punjabi language worldwide.

Users please note: You can download this pdf for personal use only. The content of this book may be copywrited and should not be used for any commercial purposes. Users have no rights to build any database using this pdf, copy this content, print except one copy for personal use, or any usage of this pdf to generate profit.

FROM:<http://zindagiterenaam.in>

Lajwanti Shiv Kumar Batalvi

ਲਾਜਵੰਤੀ ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰ ਬਟਾਲਵੀ

ਵਾਸਤਾ ਈ ਮੇਰਾ

ਵਾਸਤਾ ਈ ਮੇਰਾ

ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦਿਆ ਮਹਿਰਮਾ ਵੇ

ਫੁੱਲੀਆਂ ਕਨੇਰਾਂ ਘਰ ਆ

ਲੱਗੀ ਤੇਰੀ ਦੀਦ ਦੀ

ਵੇ ਤੇਹ ਸਾਡੇ ਦੀਦਿਆਂ ਨੂੰ

ਇਕ ਖੁੱਟ ਚਾਨਣੀ ਪਿਆ ।

ਕਾਲੇ ਕਾਲੇ ਬਾਗਾਂ ਵਿਚੋਂ

ਚੰਨਣ ਮੰਗਾਨੀ ਆਂ ਵੇ

ਦੇਨੀ ਆਂ ਮੈਂ ਚੋਕੀਆਂ ਘੜਾ

ਸੋਨੇ ਦਾ ਮੈਂ ਗੜਵਾ

ਤੇ ਗੰਗਾ ਜਲ ਦੇਨੀ ਆਂ ਵੇ

ਮਲ ਮਲ ਵਟਣਾ ਨਹਾ ।

ਸੂਹਾ ਰੰਗ ਆਥਣਾ

ਲਲਾਰਨਾਂ ਤੋਂ ਮੰਗ ਕੇ ਵੇ

ਦੇਨੀ ਆਂ ਮੈਂ ਚੀਰਾ ਵੀ ਰੰਗਾ

ਸੀਸਾ ਬਣ ਬਹਿਨੀ ਆਂ

ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਾਹਵੇਂ ਢੋਲਣਾ ਵੇ

ਇਕ ਤੰਦ ਸੁਰਮੇ ਦੀ ਪਾ ।

ਨਿੱਤ ਤੇਰੇ ਬਿਰਹੇ ਨੂੰ

ਛਿਛੜੇ ਵੇ ਆਦਰਾਂ ਦੇ

ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਓਂ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਖੁਆ

ਟੁੱਕ ਚੱਲੇ ਬੇਰੀਆਂ ਵੇ

ਰਾ-ਤੇਤੇ ਰੂਪ ਦੀਆਂ

ਮਾਲੀਆ ਵੇ ਆਣ ਕੇ ਉਡਾ ।

ਚੁੱਖਾਂ ਸੰਗ ਚੁੱਸ ਕੇ

ਹੈ ਟੁਰ ਗਈ ਪੇਕੜੇ ਵੇ

ਸਾਵੀ ਸਾਵੀ ਪੱਤਿਆਂ ਦੀ ਭਾ

ਚੁੱਤਾਂ ਦਾ ਸਪੇਰਾ ਅੱਜ

ਭੌਰਿਆ ਦੀ ਜੀਭ ਉੱਤੇ

ਗਿਆ ਈ ਸਪੇਲੀਆ ਲੜਾ ।

ਥੱਕੀ ਥੱਕੀ ਯਾਦ ਤੇਰੀ

ਆਈ ਸਾਡੇ ਵਿਹੜੇ ਵੇ

ਦਿੱਤੇ ਅਸਾਂ ਪਲੰਘ ਵਿਛਾ

ਮਿੱਠੀ ਮਿੱਠੀ ਮਹਿਕ

ਚੰਬੇਲੀਆਂ ਦੀ ਪਹਿਰਾ ਦੋਂਦੀ
ਅੱਧੀ ਰਾਤੀਂ ਗਈ ਊ ਜਗਾ ।

ਮਾੜੀ ਮਾੜੀ ਹੋਵੇ ਵੇ
ਕਲਜੜੇ 'ਚ ਪੀੜ ਜੇਹੀ
ਠੰਡੀ ਠੰਡੀ ਵਗਦੀ ਊ ਵਾ
ਪੈਣ ਪਈਆਂ ਦੰਦਲਾਂ ਵੇ
ਨਦੀ ਦਿਆਂ ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ
ਨ੍ਹਾਉਂਦੀ ਕੋਈ ਵੇਖ ਕੇ ਸੁਆ ।

ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਢੱਕੀਆਂ 'ਤੇ
ਲੱਕ ਲੱਕ ਉੱਗਿਆ ਵੇ
ਪੀਲਾ ਪੀਲਾ ਕਿਰਨਾਂ ਦਾ ਘਾਹ
ਰੁਕ ਰੁਕ ਹੋਈਆਂ
ਤਰਕਾਲਾਂ ਸਾਨੂੰ ਚੰਨਣਾ ਵੇ
ਹੋਰ ਸਾਥੋਂ ਰੁਕਿਆ ਨਾ ਜਾ ।

ਖੇਡੇ ਤੇਰਾ ਦੁਖੜਾ
ਅੰਝਾਣਾ ਸਾਡੇ ਅੰਝਣੇ ਜੇ
ਦੇਨੀ ਆਂ ਤੜਾਗੀਆਂ ਬਣਾ
ਮਾਰ-ਮਾਰ ਅੱਡੀਆਂ
ਜੇ ਨੱਚੇ ਤੇਰੀ ਵੇਦਨਾ ਵੇ
ਦੇਨੀ ਆਂ ਮੈਂ ਝਾਂਜਰਾਂ ਘੜਾ ।

ਉੱਡੀ ਉੱਡੀ ਰੋਹੀਆਂ ਵੱਲੋਂ
ਆਈ ਡਾਰ ਲਾਲੀਆਂ ਦੀ
ਦਿਲ ਦਾ ਗਈ ਬੂਟੜਾ ਹਿਲਾ
ਥੱਕ ਗਈ ਚੁਬਾਰਿਆਂ 'ਤੇ
ਕੰਢਣੀ ਖਿਲਾਰਦੀ ਮੈਂ
ਬੈਠ ਗਈ ਉ ਝੰਗੀਆਂ 'ਚ ਜਾ ।

ਸੋਹਣਿਆਂ ਦੁਮੇਲਾਂ ਦੀ
ਬਲੈਰੀ ਜਿਹੀ ਅੱਖ ਉੱਤੇ
ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਮਹਿਲ ਪੁਆ
ਸੂਰਜੇ ਤੇ ਚੰਨ ਦੀਆਂ
ਬਾਰੀਆਂ ਰਖਾ ਦੇ ਵਿਚ
ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਮੇਤੀਆ ਲੁਆ ।

ਵਾਸਤਾ ਈ ਮੇਰਾ
ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦਿਆ ਮਹਿਰਮਾ ਵੇ
ਫੁੱਲੀਆਂ ਕਨੇਰਾਂ ਘਰ ਆ
ਲੱਗੀ ਤੇਰੀ ਦੀਦ ਦੀ
ਵੇ ਤੇਹ ਸਾਡੇ ਦੀਦਿਆਂ ਨੂੰ
ਇਕ ਘੁੱਟ ਚਾਨਣੀ ਪਿਆ ।

ਯਾਦ

ਇਹ ਕਿਸ ਦੀ ਅੱਜ ਯਾਦ ਹੈ ਆਈ
ਚੰਨ ਦਾ ਲੋਂਗ ਬੁਰਜੀਆਂ ਵਾਲਾ
ਪਾ ਕੇ ਨੱਕ ਵਿਚ ਰਾਤ ਹੈ ਆਈ
ਪੁੱਤਰ ਪਲੇਠੀ ਦਾ ਮੇਰਾ ਬਿਰਹਾ
ਫਿਰੇ ਚਾਨਣੀ ਕੁੱਛੜ ਚਾਈ
ਇਹ ਕਿਸ ਦੀ ਅੱਜ ਯਾਦ ਹੈ ਆਈ ।

ਉੱਡਦੇ ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਇਕ ਖੰਡਰ
ਵਿਚ ਚੰਨੇ ਦੀ ਮੱਕੜੀ ਬੈਠੀ
ਬਿੱਟ-ਬਿੱਟ ਦੇਖੇ ਕੁੱਖੀ-ਭਾਣੀ
ਤਾਰਿਆਂ ਵੱਲੇ ਨੀਝ ਲਗਾਈ
ਰਿਸ਼ਮਾਂ ਦਾ ਇਕ ਜਾਲ ਵਿਛਾਈ
ਇਹ ਕਿਸ ਦੀ ਅੱਜ ਯਾਦ ਹੈ ਆਈ ।

ਉਫਕ ਜਿਵੇਂ ਸੋਨੇ ਦੀ ਮੁੰਦਰੀ
ਚੰਨ ਜਿਵੇਂ ਵਿਚ ਸੁੱਚਾ ਥੇਵਾ
ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਅੱਜ ਗਗਨਾਂ ਭੇਜੀ
ਪਰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਮੇਚ ਨਾ ਆਈ
ਵਿਰਥਾ ਸਾਰੀ ਗਈ ਘੜਾਈ
ਇਹ ਕਿਸ ਦੀ ਅੱਜ ਯਾਦ ਹੈ ਆਈ ।

ਰਾਤ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਕੁੜੀ ਝਿਉਰੀ
ਪਾ ਬੱਦਲਾਂ ਦਾ ਪਾਟਾ ਝੱਗਾ
ਚੁੱਕੀ ਚੰਨ ਦੀ ਚਿੱਬੀ ਗਾਗਰ
ਧਰਤੀ ਦੇ ਖੂਹੇ 'ਤੇ ਆਈ
ਟੁਰੇ ਵਿਚਾਰੀ ਉਂਧੀ ਪਾਈ
ਇਹ ਕਿਸ ਦੀ ਅੱਜ ਯਾਦ ਹੈ ਆਈ ।

ਅੰਬਰ ਦੇ ਅੱਜ ਕੱਲਰੀ ਥੇਹ 'ਤੇ
ਤਾਰੇ ਜੀਕਣ ਰੁਲਦੇ ਠੀਕਰ
ਚੰਨ ਕਿਸੇ ਫੱਕਰ ਦੀ ਦੇਹਰੀ
ਵਿਚ ਰਿਸ਼ਮਾਂ ਦਾ ਮੇਲਾ ਲੱਗਾ
ਪੀੜ ਮੇਰੀ ਅੱਜ ਵੇਖਣ ਆਈ
ਇਹ ਕਿਸ ਦੀ ਅੱਜ ਯਾਦ ਹੈ ਆਈ ।

ਇਹ ਕਿਸ ਦੀ ਅੱਜ ਯਾਦ ਹੈ ਆਈ
ਚੰਨ ਦਾ ਲੋਂਗ ਬੁਰਜੀਆਂ ਵਾਲਾ
ਪਾ ਕੇ ਨੱਕ ਵਿਚ ਰਾਤ ਹੈ ਆਈ
ਪੁੱਤਰ ਪਲੇਠੀ ਦਾ ਮੇਰਾ ਬਿਰਹਾ
ਫਿਰੇ ਚਾਨਣੀ ਕੁੱਛੜ ਚਾਈ
ਇਹ ਕਿਸ ਦੀ ਅੱਜ ਯਾਦ ਹੈ ਆਈ ।

ਮਾਏ ਨੀ ਮਾਏ

ਮਾਏ ਨੀ ਮਾਏ

ਮੇਰੇ ਗੀਤਾਂ ਦੇ ਨੈਣਾਂ ਵਿਚ

ਬਿਰਹੋਂ ਦੀ ਰੜਕ ਪਵੇ

ਅੱਧੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤੀਂ

ਉੱਠ ਰੋਣ ਮੇਏ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ

ਮਾਏ ਸਾਨੂੰ ਨੀਂਦ ਨਾ ਪਵੇ ।

ਭੋਂ ਭੋਂ ਸੁਗੰਧੀਆਂ 'ਚ

ਬੰਨ੍ਹਾਂ ਫੇਰੇ ਚਾਨਣੀ ਦੇ

ਤਾਂ ਵੀ ਸਾਡੀ ਪੀੜ ਨਾ ਸਵੇ

ਕੇਸੇ ਕੇਸੇ ਸਾਹਾਂ ਦੀ

ਮੈਂ ਕਰਾਂ ਜੇ ਟਕੋਰ ਮਾਏ

ਸਗੋਂ ਸਾਨੂੰ ਖਾਣ ਨੂੰ ਪਵੇ ।

ਆਪੇ ਨੀ ਮੈਂ ਬਾਲੜੀ

ਮੈਂ ਹਾਲੇ ਆਪ ਮੱਤਾਂ ਜੋਗੀ

ਮੱਤ ਕਿਹੜਾ ਏਸ ਨੂੰ ਦਵੇ

ਆਖ ਸੂ ਨੀ ਮਾਏ ਇਹਨੂੰ

ਰੇਵੇ ਬੁੱਲ੍ਹ ਚਿੱਥ ਕੇ ਨੀ,

ਜੱਗ ਕਿਤੇ ਸੁਣ ਨਾ ਲਵੇ ।

ਆਖ ਸੂ ਨੀ ਖਾ ਲਏ ਟੁੱਕ
ਹਿਜਰਾਂ ਦਾ ਪੱਕਿਆ
ਲੇਖਾਂ ਦੇ ਨੀ ਪੁੱਠੜੇ ਤਵੇ
ਚੱਟ ਲਏ ਤ੍ਰੇਲ ਲੂਈ
ਗਮਾਂ ਦੇ ਗੁਲਾਬ ਤੋਂ ਨੀ
ਕਾਲਜੇ ਨੂੰ ਹੋਸਲਾ ਰਵੇ ।

ਕਿਹੜਿਆਂ ਸਪੇਰਿਆਂ ਤੋਂ
ਮੰਗਾਂ ਕੁੰਜ ਮੇਲ ਦੀ ਮੈਂ
ਮੇਲ ਦੀ ਕੋਈ ਕੁੰਜ ਦਵੇ
ਕਿਹੜਾ ਇਹਨਾਂ ਦੱਮਾਂ ਦਿਆਂ
ਲੋਭੀਆਂ ਦੇ ਦਰਾਂ ਉੱਤੇ
ਵਾਂਗ ਖੜਾ ਜੋਗੀਆਂ ਰਵੇ ।

ਪੀੜੇ ਨੀ ਪੀੜੇ
ਇਹ ਪਿਆਰ ਐਸੀ ਤਿਤਲੀ ਹੈ
ਜਿਹੜੀ ਸਦਾ ਸੂਲ ਤੇ ਬਵੇ
ਪਿਆਰ ਐਸਾ ਭੋਰਾ ਹੈ ਨੀ
ਜਿਦ੍ਹੇ ਕੋਲੋਂ ਵਾਸ਼ਨਾ ਵੀ
ਲੱਖ ਕੋਹਾਂ ਦੂਰ ਹੀ ਰਵੇ ।

ਪਿਆਰ ਉਹ ਮਹੱਲ ਹੈ ਨੀ
ਜਿਦ੍ਹੇ 'ਚ ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਦੇ

ਬਾਝ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਾ ਰਵੇ
ਪਿਆਰ ਐਸਾ ਆਂਢਣਾ ਹੈ
ਜਿਦੇ 'ਚ ਨੀ ਵਸਲਾਂ ਦਾ
ਰੱਤੜਾ ਨਾ ਪਲੰਘ ਡਵੇ ।

ਆਖ ਮਾਏ ਅੱਧੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤੀਂ
ਮੇਏ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ
ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਨਾਂ ਨਾ ਲਵੇ
ਮਤੇ ਸਾਡੇ ਮੇਇਆਂ ਪਿੱਛੋਂ
ਜੱਗ ਇਹ ਸ਼ਰੀਕੜਾ ਨੀ
ਗੀਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਚੰਦਰਾ ਕਵੇ ।

ਮਾਏ ਨੀ ਮਾਏ
ਮੇਰੇ ਗੀਤਾਂ ਦੇ ਨੈਣਾਂ ਵਿਚ
ਬਿਰਹੋਂ ਦੀ ਰੜਕ ਪਵੇ
ਅੱਧੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤੀਂ
ਉੱਠ ਰੇਣ ਮੇਏ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ
ਮਾਏ ਸਾਨੂੰ ਨੀਂਦ ਨਾ ਪਵੇ ।

ਲਾਜਵੰਤੀ

ਮੇਰੇ ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਲਾਜਵੰਤੀ ਨੂੰ,
ਤੇਰੇ ਬਿਰਹੇ ਨੇ ਹੱਥ ਲਾਇਐ ।
ਮੇਰੇ ਬੋਲਾਂ ਦੇ ਜ਼ਰਦ ਪੱਤਿਆਂ ਨੇ,
ਤੇਰੀ ਸਰਦਲ 'ਤੇ ਸਿਰ ਨਿਵਾਇਐ ।

ਇਹ ਕੋਣ ਮਾਲੀ ਹੈ ਦਿਲ ਮੇਰੇ ਦਾ
ਚਮਨ ਜੇ ਫੱਗਣ 'ਚ ਵੇਚ ਚੱਲਿਐ,
ਇਹ ਕੋਣ ਭੋਰਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਿਖੱਤੇ ਨੇ
ਮੇਰੇ ਗ਼ਮ ਦੀ ਕਲੀ ਨੂੰ ਤਾਇਐ ।

ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਕੰਜਕ ਸੀ ਪੀੜ ਮੇਰੀ ਦੀ
ਜਿਸ ਨੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਪੈਰ ਧੋਤੇ,
ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਹਸਰਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਦਿਲ ਦੇ
ਵੀਰਾਨ ਵਿਹੜੇ 'ਚ ਚੌਕ ਵਾਹਿਐ ?

ਮੇਰੇ ਸਾਹਾਂ ਦੀ ਪੌਣ ਤੱਤੀ ਦਾ
ਕਿਹੜਾ ਬੁੱਲਾ ਖਲਾ 'ਚ ਘੁਲਿਐ,
ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਹੰਝੂ ਹੈ ਮੇਰੇ ਨੈਣਾਂ ਦਾ
ਸਹਿਰ ਛੱਡ ਕੇ ਜੇ ਮੁਸਕਰਾਇਐ ?

ਮੇਰੀ ਉਮਰਾਂ ਦੀ ਲਾਜਵੰਤੀ ਨੂੰ,

ਤੇਰੇ ਬਿਰਹੇ ਨੇ ਹੱਥ ਲਾਇਐ ।
ਮੇਰੇ ਸਾਹਾਂ ਦੇ ਜ਼ਰਦ ਪੱਤਿਆਂ ਨੇ
ਤੇਰੀ ਸਰਦਲ 'ਤੇ ਸਿਰ ਨਿਵਾਇਐ ।

ਮੇਲ ਤੇਰੇ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸੰਧੂਰੀ 'ਤੇ
ਪੈ ਗਈਆਂ ਨੇ ਵੇ ਹੋਰ ਛਾਹੀਆਂ,
ਹੋਰ ਗ਼ਮ ਦੇ ਹੁਸੀਨ ਮੁੱਖ 'ਤੇ
ਵੇ ਕਿੱਲ ਫੁਰਕਤ ਦਾ ਨਿਕਲ ਆਇਐ ।

ਟੁਰ ਚੱਲੀ ਹੈ ਬਾਹਰ ਜੋਗਣ
ਵੇ ਕਰਨ ਪੱਤਝੜ ਦਾ ਪਾਕ ਤੀਰਥ,
ਤਿਤਲੀਆਂ ਨੇ ਮਲੂਕ ਮੰਜਰੀ ਦਾ
ਪੀਠ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਤਿਲਕ ਲਾਇਐ ।

ਨੰਗੇ ਪੈਣਾਂ ਦੇ ਸੁਹਲ ਪੈਰਾਂ 'ਚ
ਕਿਰਨ ਚਾਨਣ ਦੀ ਚੁਭ ਗਈ ਹੈ,
ਬੀਮਾਰ ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਗਲ 'ਚ ਰਾਤਾਂ
ਕਰਾ ਕੇ ਚੰਨ ਦਾ ਤਵੀਤ ਪਾਇਐ ।

ਯਾਦ ਮੇਰੀ ਦੀ ਲਾਜਵੰਤੀ ਨੂੰ
ਤੇਰੇ ਬਿਰਹੇ ਨੇ ਹੱਥ ਲਾਇਐ ।
ਪੀੜ ਮੇਰੀ ਦੇ ਜ਼ਰਦ ਪੱਤਿਆਂ ਨੇ
ਤੇਰੀ ਸਰਦਲ 'ਤੇ ਸਿਰ ਨਿਵਾਇਐ ।

ਬੀਤੇ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਗਹਿਰੇ ਸਾਗਰ 'ਚ
ਫੇਰ ਆਇਐ ਜਵਾਰ-ਭਾਟਾ,
ਸਿਦਕ ਮੇਰੇ ਦੇ ਸੰਖ, ਘੋਰੇ
ਮਲਾਹ ਸਮਿਆਂ ਦਾ ਚੁਗ ਲਿਆਇਐ ।

ਰਾਤੜੀ ਦੇ ਸਿਆਹ ਮੇਰੇ 'ਚ
ਖੂਹ ਚਾਨਣ ਦਾ ਗਿੜ ਰਿਹਾ ਹੈ,
ਚੁੱਪ ਦੀ ਮੈਂ ਮੁਲੈਮ ਗਾਧੀ 'ਤੇ
ਹਿਜਰ ਤੇਰੇ ਦਾ ਗ਼ਮ ਬਿਠਾਇਐ ।

ਹੰਝੂਆਂ ਦੀ ਝਲਾਰ ਨਿੱਤਰੀ 'ਚ
ਦੀਦ ਤੇਰੀ ਦਾ ਸੋਹਲ ਸੁਪਨਾ
ਵੇ ਸ਼ੌਕ ਮੇਰੇ ਨੇ ਮੁੜ ਨੁਹਾਇਐ ।

ਆਸ ਮੇਰੀ ਦੀ ਲਾਜਵੰਤੀ ਨੂੰ
ਤੇਰੇ ਬਿਰਹੇ ਨੇ ਹੱਥ ਲਾਇਐ ।
ਸਬਰ ਮੇਰੇ ਦੇ ਜ਼ਰਦ ਪੱਤਿਆਂ ਨੇ
ਤੇਰੀ ਸਰਦਲ 'ਤੇ ਸਿਰ ਨਿਵਾਇਐ ।

ਅੱਜ ਉਮੀਦਾਂ ਨੇ ਅੰਬਰਾਂ ਥੀਂ
ਹੈ ਸੋਨ-ਰਿਸ਼ਮਾਂ ਦੀ ਲਾਬ ਲਾਈ,
ਅੱਜ ਹਯਾਤੀ ਦੇ ਕਾਲੇ ਖੇਤਾਂ 'ਚ

ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਮੈਂ ਕਣ ਬਿਜਾਇਐ ।

ਆਪਣੀ ਉਮਰਾ ਤੇ ਤੇਰੇ ਸਾਹਾਂ ਦੀ

ਮਹਿਕ ਨੂੰ ਹੈ ਮੈਂ ਜ਼ਰਬ ਦਿੱਤੀ,

ਯਾਦ ਤੇਰੀ ਦਾ ਇਕ ਹਾਸਿਲ...

ਤੇ ਸਿਫ਼ਰ ਬਾਕੀ ਜਵਾਬ ਆਇਐ ।

ਮੇਰੇ ਗੀਤਾਂ ਨੇ ਦਰਦ ਤੇਰੇ ਦੀ

ਖ਼ਾਨਗਾਹ 'ਤੇ ਵੇ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਕਲਮਾ,

ਸੁਹਰਤਾਂ ਦਾ ਵੇ ਮੁਰਗ਼ ਕਾਲਾ

ਹਲਾਲ ਕਰ ਕੇ ਨਜ਼ਰ ਚੜ੍ਹਾਇਐ ।

ਉੱਚੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ

ਉੱਚੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ

ਉਹਲੇ ਉਹਲੇ ਸੂਰਜਾ

ਰਿਸਮਾਂ ਦੀ ਲਾਬ ਪਿਆ ਲਾਏ ।

ਪੀਲੀ ਪੀਲੀ ਧੁੱਪੜੀ ਨੂੰ

ਭੰਨ ਭੰਨ ਪੇਟਿਆਂ ਥੀਂ

ਟੀਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਂਕੜੀ ਲੁਆਏ ।

ਗਿੱਟੇ ਗਿੱਟੇ ਪੌਣਾਂ ਵਿਚ

ਵਗਣ ਸੁਰੰਧੀਆਂ ਨੀ

ਨੀਂਦ ਪਈ ਪੰਖੇਰੂਆਂ ਨੂੰ ਆਏ ।

ਸਾਵੇ ਸਾਵੇ ਰੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ

ਝੰਗੀਆਂ 'ਚ ਕੂਲ ਕੇਈ

ਬੈਠੀ ਅਲਗੋਜੜੇ ਵਜਾਏ ।

ਪਾਣੀਆਂ ਦੇ ਸੀਸੇ ਵਿਚ

ਮੁੱਖ ਵੇਖ ਕੰਮੀਆਂ ਦੇ

ਰੇਣ ਪਏ ਨੀ ਪੱਤ ਕੁਮਲਾਏ ।

ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ ਘੁੰਗਰੂ ਨੀ

ਪੌਣ ਬੰਨ੍ਹ ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ

ਅੱਡੀਆਂ ਮਰੀਦੀ ਟੁਰੀ ਜਾਏ ।

ਕੂਲੀਆਂ ਕਰੂੰਬਲਾਂ 'ਤੇ
ਸੁੱਤੇ ਜਲ-ਬਿੰਦੂਆਂ 'ਚ
ਕਿਰਨਾਂ ਦੇ ਦੀਵੜੇ ਜਗਾਏ ।
ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਰਾਹੀਆਂ ਨੂੰ
ਪਟੋਲਾ ਜਿਹੀ ਸੋਨ-ਚਿੜੀ
ਮਾਰ ਮਾਰ ਸੀਟੀਆਂ ਬੁਲਾਏ ।

ਨੀਲੇ ਨੀਲੇ ਅੰਬਰਾਂ 'ਚ
ਉੱਡੇ ਅਬਾਬੀਲ ਕੋਈ
ਕਿਰਨਾਂ ਦੀ ਕੰਝਣੀ ਪਈ ਖਾਏ ।
ਮਿੱਠੜੀ ਤਰੇਲ ਦੀ
ਛਬੀਲ ਲਾ ਕੇ ਫੁੱਲ ਕੋਈ
ਛਿੱਟ-ਛਿੱਟ ਭੋਰਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਏ ।

ਬੂਹੇ ਖਲੀ ਤਿਤਲੀ
ਫਕੀਰਨੀ ਨੂੰ ਮੋਲਸਰੀ
ਖੈਰ ਪਈ ਸੁਗੰਧੀਆਂ ਦੀ ਪਾਏ ।
ਏਸ ਰੁੱਤੇ ਪੀੜ ਨੂੰ
ਪਿਉਂਦ ਲਾ ਕੇ ਹੌਕਿਆਂ ਦੀ
ਵਾਸਤਾ ਈ ਧੀਆਂ ਦਾ ਨੀ ਮਾਏ ।

ਥੱਕੀ ਥੱਕੀ ਪੀੜ ਕੋਈ

ਨੀੜਾਂ ਦੀਆਂ ਡੰਡੀਆਂ 'ਤੇ
ਪੇਲੇ ਪੇਲੇ ਅੱਸੀਆਂ ਪਈ ਪਾਏ ।
ਟੁੱਟ ਪੈਣਾ ਮਿੱਠਾ-ਮਿੱਠਾ
ਬਿਰਹਾ ਨੀ ਅੱਥਰਾ
ਵਿਚੇ ਵਿਚ ਹੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਖਾਏ ।

ਸੱਜਣਾਂ ਦੇ ਮੇਲ ਦਾ
ਕਢਾ ਦੇ ਛੇਤੀ ਸਾਹਿਆ ਕੋਈ
ਚੈਨ ਸਾਡੇ ਦੀਦਿਆਂ ਨੂੰ ਆਏ ।
ਸੱਜਣਾਂ ਦੇ ਬਾਝ ਜੱਗ
ਅਸਾਂ ਲਟਬੋਰੀਆਂ ਨੂੰ
ਆਖ ਆਖ ਝੱਲੀਆਂ ਬੁਲਾਏ ।

ਏਸ ਪਿੰਡ ਕੋਈ ਨਹੀਉਂ
ਸਕਾ ਸਾਡਾ ਅੰਮੀਏ ਨੀ
ਜਿਹੜਾ ਸਾਡੀ ਪੀੜ ਨੂੰ ਵੰਡਾਏ ।
ਏਸੇ ਰੁੱਤੇ ਸੱਜਣਾਂ ਤੋਂ ਬਾਝ
ਤੇਰੇ ਪਿੰਡ ਮਾਏ
ਇਕ ਪਲ ਕੱਟਿਆ ਨਾ ਜਾਏ ।

ਉੱਚੀਆਂ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ
ਉਹਲੇ ਉਹਲੇ ਸੂਰਜਾ

ਰਿਸ਼ਮਾਂ ਦੀ ਲਾਬ ਪਿਆ ਲਾਏ ।

ਪੀਲੀ ਪੀਲੀ ਧੁੱਪੜੀ ਨੂੰ

ਭੰਨ ਭੰਨ ਪੇਟਿਆਂ ਥੀਂ

ਟੀਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਂਕੜੀ ਲੁਆਏ ।

ਇਕ ਕਰੰਗ ਇਕ ਕਹਾਣੀ

ਹਾਈਆਂ ਤੇਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲੋਂ

ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਅੱਜ ਹਵਾ

ਮਾਰ ਢਿੱਡੀਂ ਮੁੱਕੀਆਂ ਹੈ

ਰੋ ਰਹੀ ਸਾਰੀ ਫਿਜ਼ਾ

ਨਿਕਲ ਆਈ ਹੈ ਛਪਾਕੀ

ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਅਰਸ਼ 'ਤੇ

ਮਾਰ ਪੱਲਾ ਅੰਬਰ ਦਾ

ਗਈ ਚੰਨ ਦਾ ਦੀਵਾ ਬੁਝਾ

ਰਾਤ ਏਦਾਂ ਸੌਂ ਰਹੀ ਹੈ

ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਬਸ਼ਣ ਕੋਈ

ਫੁੱਲ ਅਮਲਤਾਸ ਦੇ

ਪੀਲੇ ਜਹੇ ਜੂੜੇ 'ਚ ਲਾ ।

ਵੇਖ ਕੇ ਪਗਡੰਡੀਆਂ

ਤੇਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀਆਂ

ਆ ਰਿਹੈ ਮੇਰੇ ਜਿਗਰ ਦੇ ਵਿਚ

ਪੀੜ ਦਾ ਇਕ ਜਲਜਲਾ ।

ਫੁੱਲ ਸੂਹਾ ਆਤਸ਼ੀ

ਗੂੜ੍ਹਾ ਗੁਲਾਬੀ ਹਿਜਰ ਦਾ

ਫੇਰ ਅੱਜ ਮਾਯੂਸੀਆਂ ਦੇ

ਅਦਨ ਵਿਚ ਹੈ ਖਿੜ ਰਿਹਾ ।

ਫੇਰ ਨੈਣਾਂ ਦੀ ਨਿਆਈਂ
ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅੱਜ ਸੈਰਾਬ
ਫੇਰ ਖੂਹਾ ਹਿੱਕੜੀ ਵਿਚ
ਅੱਗ ਦਾ ਹੈ ਗਿੜ ਰਿਹਾ ।

ਲੈ ਸਬਰ ਦੀਆਂ ਛਾਪੀਆਂ
ਸੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਵਾੜਾਂ ਕੀਤੀਆਂ
ਗ਼ਮਾਂ ਦਾ ਇੱਜੜ ਫੇਰ ਹੈ
ਦਿਲ ਦੇ ਕਿਆਰੇ ਫਿਰ ਰਿਹਾ
ਫੇਰ ਮੇਰੇ ਕਾਲਜੇ ਨੂੰ
ਧੂਹ ਜਹੀ ਹੈ ਪੈ ਰਹੀ
ਯਾਦ ਕਰ ਬੀਤੇ ਦਿਹੂੰ
ਹੈ ਦਿਲ 'ਚ ਪਾਲਾ ਛਿੜ ਰਿਹਾ ।

ਯਾਦ ਹੈ ਇਕ ਵਾਰ ਏਦਾਂ ਹੀ
ਹਵਾ ਸੀ ਚੱਲ ਰਹੀ
ਰਾਤ-ਰਾਈ ਰਾਤ ਦੇ
ਪਿੰਡੇ ਮਹਿਕ ਸੀ ਮਲ ਰਹੀ
ਤੇਰੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕੀ ਲਿਟਾਂ ਵਿਚ
ਮੇਰੇ ਹੇਠਾਂ ਦੀ ਕਲੀ
ਵੇਖ ਸਾਰੀ ਗੁਲਫ਼ਸ਼ਾਂ ਸੀ

ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ ਜਲ ਰਹੀ ।
ਆਂਦਰਾਂ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ
ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਇਕ ਜਲੂਣ
ਮਹਿਕ ਸਾਡੇ ਜਿਸਮ ਦੀ ਸੀ
ਕਹਿਕਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਰਲ ਰਹੀ ।

ਸਾਡੀਆਂ ਰਾਲਾਂ 'ਚ ਵਧਦਾ
ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਇਕ ਸਵਾਦ
ਬਦਲੀਆਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬੱਤੀ
ਚੰਨ ਦੀ ਸੀ ਬਲ ਰਹੀ ।

ਸਾਂ ਅਸੀਂ ਉਹ ਰਾਤ ਸਾਰੀ
ਮਿਲ ਗਲੇ ਚੌਂਦੇ ਰਹੇ
ਰਾਤ ਭਰ ਨੈਣਾਂ ਦੀਆਂ
ਜੇਗਾਂ ਅਸੀਂ ਜੋੜੇ ਰਹੇ ।

ਰਗੜ ਮੱਥੇ ਦੇਹਰੀਆਂ 'ਤੇ
ਰੋਟ ਕੋਈ ਸੁੱਖੇ ਅਸਾਂ
ਭਰ ਕੇ ਪਲੀਆਂ ਹੰਝੂਆਂ ਦਾ
ਤੋਲ ਸਾਂ ਚੌਂਦੇ ਰਹੇ ।

ਗੁਟਕਦੇ ਚਿੱਟੇ ਕਬੂਤਰ
ਵਾਕਣਾਂ ਤੇਰੇ ਮਹਿਲ ਵੇਖ

ਮੇਰੀਆਂ ਛੁੱਗੀਆਂ ਦੇ ਜਾਲੇ

ਰਾਤ ਭਰ ਰੋਂਦੇ ਰਹੇ ।

ਘੋਲ ਕੱਲਰ ਚਾਨਣੀ ਦਾ

ਅੰਬਰਾਂ ਦੇ ਦਾਬੜੇ

ਆਸ ਦਾ ਮੈਲਾ ਵਿਛੋਣਾ

ਰਾਤ ਭਰ ਧੋਂਦੇ ਰਹੇ ।

ਵਕਤ ਪਾ ਕੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ

ਸਾਹ ਮੇਰੇ ਚਗਲੇ ਗਏ

ਹੋ ਗਈ ਜੂਠੀ ਜਵਾਨੀ

ਨੈਣ ਹੋ ਗੰਦਲੇ ਗਏ ।

ਹਵਸ ਦਾ ਪਾਪੀ ਫੁਲੇਰਾ

ਇਤਰ ਕੱਢ ਕੇ ਲੈ ਗਿਆ

ਫੁੱਲ ਮਹਿਕ ਰੂਪ ਦੇ

ਹੋ ਹਸਰ ਲਈ ਫੁਗਲੇ ਗਏ ।

ਚੜ੍ਹ ਗਈ ਤੇਰੇ ਦੀਦਿਆਂ 'ਤੇ

ਸੋਨੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਵੇ ਪਾਣ

ਲੱਖਾਂ ਸਾਣਾਂ 'ਤੇ ਮੈਂ ਲਾਏ

ਪਰ ਨਾ ਮੁੜ ਬਦਲੇ ਗਏ ।

ਛੰਬ ਤੇਰੇ ਇਸ਼ਕ ਦਾ
ਇਕ ਰੋਜ਼ ਰੱਕੜ ਹੋ ਗਿਆ
ਮਰ ਗਈਆਂ ਵੇ ਟਿੱਚਰਾਂ
ਤੇ ਦੂਰ ਉੱਡ ਬਗਲੇ ਗਏ ।

ਫੇਰ ਇਕ ਦਿਨ ਮੇਰਿਆਂ
ਕੰਨਾਂ ਦੇ ਪਰਦੇ ਚੀਰਦੀ
ਲੰਘ ਗਈ ਆਵਾਜ਼
ਸ਼ਹਿਨਾਈ ਦੀ ਕੂਕਾਂ ਮਾਰਦੀ ।

ਘੁਲ ਗਏ ਸਾਰੇ ਗਰਾਂ ਦੀ
ਪੈਂਣ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਸੁਹਾਗ
ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਪਾਲਕੀ
ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ।

ਮੋਤੀਆਂ ਦੇ ਭਾਅ ਤੇਰਾ
ਬੇਹਾ ਜਿਸਮ ਸੀ ਵਿਕ ਗਿਆ
ਪਤਝੜਾਂ ਵਿਚ ਪੈ ਗਈ
ਕੀਮਤ ਤੇਰੀ ਗੁਲਜ਼ਾਰ ਦੀ ।

ਬੀਤਦੀ ਰਹੀ ਉਮਰ ਮੇਰੀ
ਮੇਲ ਦੇ ਰਾਹ ਚੁੰਝਦੀ
ਭਟਕਦੀ ਰਹੀ ਰੀਝ ਮੇਰੀ

ਹਿਜਰ ਦੇ ਵੱਗ ਚਾਰਦੀ ।

ਰਾਤ ਦਿਨ ਲੈਂਦੇ ਰਹੇ
ਤੇਰੇ ਮਹਿਲ ਦੀ ਪਰਦੱਖਣਾ ।
ਸ਼ਹਿਦ ਤੇਰੀ ਦੀਦ ਦਾ
ਪਰ ਮੁੜ ਨਾ ਜੁੜਿਆ ਚੱਖਣਾ ।

ਹਰ ਸਾਲ ਬੇਲੀਂ ਪੀਲਤੂ
ਗਰਨੇ ਵੰਨੀਂ ਪੱਕਦੇ ਰਹੇ
ਪਰ ਨਾ ਆਇਆ ਤੂੰ ਕਦੀ ਵੇ
ਖਾਣ ਮੇਰੇ ਮੱਖਣਾ ।

ਫੇਫੜੇ ਮੇਰੇ ਲਹੂ ਦੀਆਂ
ਬੋਟੀਆਂ ਥੁੱਕਦੇ ਰਹੇ
ਹੇ ਗਿਆ ਪਿੱਤਾ ਵੀ ਮੇਰਾ
ਖੂਨ ਤੋਂ ਵੇ ਸੱਖਣਾ ।

ਫੇਰ ਵੀ ਇਹ ਭੂਕ ਪੀਲਾ
ਜਿਸਮ ਮੇਰਾ ਲਾਸ਼ ਜਿਹੀ
ਲੁੜਛਦਾ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ
ਤੇਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾ ਕੇ ਵੱਸਣਾ ।

ਅੱਜ ਤੇਰੀ ਯਾਦ ਦਾ ਹੀ

ਇਕ ਸਹਾਰਾ ਰਹਿ ਗਿਐ ।
ਕੁਲ ਲੁਕਾਈ ਦਾ ਜੋ ਗ਼ਮ ਹੈ
ਹਿੱਕੜੀ ਵਿਚ ਲਹਿ ਗਿਐ ।

ਪਾਣੀਆਂ ਕੰਢੇ ਜਿਵੇਂ ਹੈ
ਲਹਿਲਹਾਂਦਾ ਡੀਲੜਾ
ਬੁੱਲ੍ਹੀਆਂ 'ਤੇ ਲਹਿਲਹਾਂਦਾ
ਦਰਦ ਮੇਰੇ ਰਹਿ ਗਿਐ ।

ਨਜ਼ਰ ਦੇ ਅਸਮਾਨ ਮੋਹ ਦੀ
ਚੀਲ ਹੈ ਮੰਡਲਾ ਰਹੀ
ਆਸ ਦੀ ਮਮਟੀ 'ਤੇ ਕੋਈ
ਆ ਕੇ ਸ਼ਿਕਰਾ ਬਹਿ ਗਿਐ ।

ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਸਾਉਣ ਵਿਚ
ਐਸਾ ਚੁਮਾਸਾ ਲੱਗਿਐ
ਜਿਸਮ ਮੇਰਾ ਝੁਲਸਿਆ
ਇਕ ਕਰੰਗ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿ ਗਿਐ ।

ਕਾਰੂੰਆਂ ਦੀਏ ਜ਼ਾਦੀਏ
ਤੂੰ ਖੂਬ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਸਜ਼ਾ
ਆ ਕਿ ਬਚਿਆ ਖੂਨ ਵੀ
ਜਿੰਦੇ ਨੀ ਤੈਨੂੰ ਦਾ ਪਿਆ ।

ਆ ਕੇ ਭਾਵੇਂ ਜੋਕ ਹੈ
ਸ਼ਾਹ ਰਗ 'ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਲਾ ਲਵਾਂ
ਆ ਕਿ ਕਿੱਲਰੀ ਨਾਗਣੇ
ਤੈਨੂੰ ਜੀਭ ਉੱਤੇ ਲਾਂ ਲੜਾ ।

ਮੇਰੀ ਗੁਰਬਤ ਨੂੰ ਤੇਰੀ ਦੋਲਤ 'ਤੇ
ਕੇਈ ਰੋਸ ਨਹੀਂ
ਜਾ ਰਿਹਾਂ ਪਰਲੋਕ ਮੇਰੀ
ਅਲਵਿਦਾ ! ਮੇਰੀ ਅਲਵਿਦਾ !

ਅੱਜ ਸਫ਼ਾਖਾਨੇ ਚ ਸ਼ਾਇਦ
ਆਖ਼ਰੀ ਇਹ ਰਾਤ ਹੈ
ਕੀਹ ਪਤਾ ਨਾ ਵੇਖ ਸਕਾਂ
ਫ਼ਜ਼ਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸੁਆ ।

ਪੁਰੇ ਦੀਏ ਪੈਣੇ

ਪੁਰੇ ਦੀਏ ਪੈਣੇ

ਇਕ ਚੁੰਮਣ ਦੇ ਜਾ

ਛਿੱਟ ਸਾਰੀ ਦੇ ਜਾ ਖੁਸ਼ਬੋਈ

ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਪੁੰਨਿਆਂ ਦੀ

ਓਦਰੀ ਜਹੀ ਚਾਨਣੀ ਦੇ

ਹੋਰ ਨਹੀਉਂ ਵੇਖਦਾ ਨੀ ਕੋਈ ।

ਅੱਜ ਮੇਰਾ ਬਿਰਹਾ ਨੀ

ਹੋਇਆ ਮੇਰਾ ਮਹਿਰਮ

ਪੀੜ ਸਹੇਲੜੀ ਸੂ ਹੋਈ

ਕੰਬਿਆ ਸੂ ਅੱਜ ਕੁੜੇ

ਪਰਬਤ ਪਰਬਤ

ਵਣ ਵਣ ਰੱਤੜੀ ਸੂ ਰੋਈ ।

ਸੁੱਕ ਬਣੇ ਸਾਗਰ

ਥਲ ਨੀ ਤਪੌਦੇ ਅੱਜ

ਫੁੱਲਾਂ ਚੋਂ ਸੁਗੰਧ ਅੱਜ ਮੇਈ

ਗਗਨਾਂ ਦੇ ਰੁੱਖੋਂ ਅੱਜ

ਟੁੱਟੇ ਪੱਤ ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ

ਟੇਪਾ ਟੇਪਾ ਚਾਨਣੀ ਸੂ ਚੋਈ ।

ਅੱਜ ਤਾਂ ਨੀ ਕੁੜੇ
ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਦਾ ਹੀ ਰਾਂਝਣਾ
ਖੋਹ ਸਾਥੋਂ ਲੈ ਗਿਆ ਈ ਕੋਈ
ਅੱਜ ਮੇਰੇ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ
ਰਾਹਾਂ ਤੇ ਤਿਜ਼ਾਬ ਤਿੱਖਾ
ਲੰਘ ਗਿਆ ਡੋਲ੍ਹਦਾ ਈ ਕੋਈ ।

ਸੋਈਓ ਹਾਲ ਹੋਇਆ ਅੱਜ
ਪ੍ਰੀਤ ਨੀ ਅਸਾਡੜੀ ਦਾ
ਠੱਕੇ ਮਾਰੇ ਕੰਮੀ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ
ਨਾ ਤਾਂ ਨਿਕਰਮਣ
ਰਹੀ ਉ ਨੀ ਡੋਡੜੀ
ਨਾ ਤਾਂ ਮੁਟਿਆਰ ਖਿੜ ਹੋਈ ।

ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਖਰਾਸੇ
ਕਿਹੜੇ ਮਾਲੀ ਅੱਜ ਚੰਦਰੇ ਨੀ
ਤਿਤਲੀ ਮਲੂਕ ਜਹੀ ਜੋਈ
ਹੰਘਦੇ ਨੇ ਕਾਹਨੂੰ ਭੋਰੇ
ਜੂਹੀ ਦਿਆਂ ਫੁੱਲਾਂ ਉੱਤੇ
ਕਾਲੀ ਜਿਹੀ ਓਢ ਕੇ ਨੀ ਲੋਈ ।

ਕਿਰਨਾਂ ਦਾ ਧਾਗਾ
ਸਾਨੂੰ ਲਹਿਰਾਂ ਦੀ ਸੂਈ ਵਿਚ

ਨੈਣਾਂ ਵਾਲਾ ਪਾ ਦੇ ਅੱਜ ਕੋਈ

ਲੱਭੇ ਨਾ ਨੀ ਨੱਕਾ

ਸਾਡੀ ਨੀਝ ਨਿਮਾਨੜੀ ਨੂੰ

ਰੇ-ਰੇ ਅੱਜ ਧੁੰਦਲੀ ਸੂ ਹੋਈ ।

ਸੱਦੀਂ ਨੀਂ ਛੀਂਬਾ ਕੋਈ

ਜਿਹੜਾ ਅਸਾਡੜੀ

ਮੰਨ ਲਵੇ ਅੱਜ ਅਰਜੋਈ

ਠੇਕ ਦੇਵੇ ਲੇਖਾਂ ਦੀ

ਜੋ ਕੋਰੀ ਚਾਦਰ

ਪਾ ਕੇ ਫੁੱਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ।

ਪੁਰੇ ਦੀਏ ਪੈਂਣੇ

ਇਕ ਚੁੰਮਣ ਦੇ ਜਾ

ਛਿੱਟ ਸਾਰੀ ਦੇ ਜਾ ਖੁਸ਼ਬੋਈ

ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਪੁੰਨਿਆਂ ਦੀ

ਓਦਰੀ ਜਹੀ ਚਾਨਣੀ ਦੇ

ਹੋਰ ਨਹੀਉਂ ਵੇਖਦਾ ਨੀ ਕੋਈ ।

ਗਰਭਵਤੀ

ਤਨ ਦੀ ਸੰਦਲੀ ਗੋਲੀ ਵਿਚੋਂ
ਇਹ ਕੇਹੀ ਖੁਸ਼ਬੋ ਪਈ ਆਵੇ
ਜੀਕਣ ਹਿੰਗ ਕਥੂਰੀ ਦੇ ਵਿਚ
ਛਿੱਟ ਸਾਰੀ ਡੁਲ੍ਹ ਜਾਵੇ
ਤੇ ਮਰਨ ਸੁਗੰਧੀਆਂ ।

ਕੁੱਖ ਦੀ ਕਾਲੀ ਧਰਤੀ ਅੰਦਰ
ਚਾਨਣ ਦਾ ਇਕ ਬੂਟਾ ਉੱਗਿਐ
ਇਸ ਬੂਟੇ ਦੇ ਫੁੱਲ ਨੇ ਵਿੱਸੇ
ਜ਼ਹਿਰ-ਕੋੜੀਆਂ ਫਲੀਆਂ
ਖੁੱਟਣ ਸੰਘੀਆਂ ।

ਕੁੱਖ ਦੀ ਸੌੜੀ ਧਰਤੀ ਅੰਦਰ
ਇਹ ਬੂਟਾ ਮੈਂ ਕੀਕਣ ਸਾਂਭਾਂ ?
ਇਹ ਬੂਟਾ ਮੈਂ ਕੀਕਣ ਛਾਂਗਾਂ ?
ਨਿੱਤ ਨਿੱਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਣ
ਡਾਲੀਆਂ ਲੰਬੀਆਂ ।

ਕੁੱਖ ਦੀ ਧਰਤ ਰੁਆਰੀ ਅੰਦਰ
ਜੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਮੈਲੀ ਅੱਖ ਨੂੰ
ਇਹ ਬੂਟਾ ਨਜ਼ਰੀਂ ਪੈ ਜਾਸੀ

ਸੱਤ ਜਹਾਨੀਂ ਰੱਜ ਕੇ

ਹੋਸਣ ਭੰਡੀਆਂ ।

ਜਾਵਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਕਿੱਤ ਵੱਲ ਜਾਵਾਂ

ਕਿਸ ਮਰੀਅਮ ਨੂੰ ਹਾਲ ਸੁਣਾਵਾਂ

ਇਕ ਪੜੇਪੀ ਆਟੇ ਖ਼ਾਤਰ

ਵਿਕਣ ਹਵਾ ਦੀਆਂ ਜਾਈਆਂ ਨੀ

ਵਿਚ ਮੰਡੀਆਂ ।

ਏਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਚੌੜੀ ਹਿੱਕ 'ਤੇ

ਮੇਰੇ ਜਹੀਆਂ ਲੱਖਾਂ ਕੰਜਕਾਂ

ਇਕ ਤੇਲਾ ਤਾਂਬੇ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ

ਵਿਚ ਚੌਰਾਹੀਂ ਵਿਕਣ ਨੀ

ਹੇ ਹੇ ਨੰਗੀਆਂ ।

ਗੁਰਬਤ ਦਾ ਸੰਘਣਾ ਜੰਗਲ

ਭੁੱਖਾਂ ਦੀ ਵਿਚ ਪੈਣ ਵਗੋਂਦੀ

ਇਸ਼ਕ ਜਿਵੇਂ ਇਕ ਬਾਂਸ ਦਾ ਬੂਟਾ

ਨਾ ਕੋਈ ਲੱਗੇ ਫੁੱਲ

ਨਾ ਦਵੇ ਸੁਗੰਧੀਆਂ ।

ਆਸ ਜਿਵੇਂ ਇਕ ਉੱਚਾ ਪਰਬਤ

ਮਨ ਜੀਕਣ ਹੋਏ ਸਰਘੀ ਵੇਲਾ

ਯਾਦ ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਦੀ ਟਿੱਕੀ
ਵਿਚ ਸੋਚਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਲ੍ਹਾਂ
ਉੱਡ ਉੱਡ ਹੰਭੀਆਂ ।

ਮਾਤ ਲੋਕ ਦੀ ਦੇ ਗਿੱਠ ਧਰਤੀ
ਕਈਆਂ ਅੱਗੇ ਗਹਿਣੇ ਰੱਖੀ
ਪਰ ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਵੀ ਮਿਲਿਆ
ਦਵੇ ਕੀਮਤਾਂ ਜਿਹੜਾ
ਮੂੰਹੋਂ ਮੰਗੀਆਂ ।

ਨਾ ਇਹਦੀ ਕੀਮਤ ਚਾਂਦੀ ਚਾਹੀ
ਨਾ ਇਹਦੀ ਕੀਮਤ ਸੋਨਾ ਮੰਗੀ
ਇਕ ਮੰਗਿਆ ਬਸ ਸਾਥੀ ਸੰਗੀ
ਖਾ ਜਾਏ ਭਾਵੇਂ ਜਿਹੜਾ
ਵੱਢ ਵੱਢ ਦੰਦੀਆਂ ।

ਠੀਕ ਕਿਸੇ ਦਰੇਪਦ ਦੀ ਜਾਈ
ਪੰਜ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨਾਲ ਵਿਆਹੀ
ਝੂਠ ਹੈ ਉਹਨੂੰ ਅਰਜੁਨ ਬਾਝੋਂ
ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ਕਲਾਂ ਲੱਗਦੀਆਂ
ਹੋਸਣ ਚੰਗੀਆਂ ।

ਅੰਰਤ ਤਾਂ ਇਕ ਉਹ ਪੰਛੀ ਹੈ

ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਪਿੰਜਰੇ ਵਿਚ
ਮੁੱਠ ਸਾਰੀ ਬਸ ਕੰਢਣੀ ਪਾ ਕੇ
ਟੰਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਾਂਦਾ
ਉਹਲੇ ਕੰਧੀਆਂ ।

ਪਰ ਇਹ ਫਿਰ ਵੀ ਭੋਲਾ ਪੰਛੀ
ਖਾ ਕੰਢਣੀ ਦੇ ਇਕ ਦੇ ਦਾਣੇ
ਚੁੰਝ ਭਰ ਪੀ ਕੇ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ
ਰਵੇ ਦੁਆਵਾਂ ਦੋਂਦਾ
ਉਮਰੋਂ ਲੰਬੀਆਂ ।

ਹੇ ਆਦਮ ਦੇ ਕਾਮੀ ਪੁੱਤਰੇ
ਜਾਂ ਇਹ ਪੰਛੀ ਮਾਰ ਮੁਕਾਵੇ
ਜਾਂ ਇਸ ਪੰਛੀ ਦਾ ਕੁਝ ਸੇਚੇ
ਛੱਡ ਦੇਵੇ ਇਹਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਵੇ
ਵਿਚ ਝੰਗੀਆਂ ।

ਮੈਂ ਕੁੰਤੀ ਹਾਂ ਅੱਜ ਦੇ ਜੁਗ ਦੀ
ਮੇਰੀ ਕੁੱਖ ਵਿਚ ਕਿਰਨ ਹੈ ਕੋਈ
ਜਾਂ ਚਾਨਣ ਦਾ ਹੈ ਇਕ ਬੂਟਾ
ਜਾਣ ਨਾ ਮੈਥੋਂ ਸ਼ਾਖਾਂ
ਇਸ ਦੀਆਂ ਝੰਬੀਆਂ ।

ਇਸ ਬੂਟੇ ਦੇ ਕੂਲੇ ਵਿਚ
ਮੈਂ ਮਮਤਾ ਦਾ ਪਾਸਾਂ ਪਾਈ
ਮੈਂ ਲੈਸਾਂ ਪਰਦੱਖਣਾ ਇਸ ਦੀ
ਜਾਣ ਇਸਮਤਾਂ ਭਾਵੇਂ
ਸੂਲੀ ਟੰਗੀਆਂ ।

ਮਾਤ ਲੋਕ ਦੀ ਧਰਤੀ ਅੰਦਰ
ਜਿਸ ਮਾਲੀ ਇਹ ਬੂਟਾ ਲਾਇਐ
ਖੋਰੇ ਕੋਣ ਤੇ ਕਿਥੋਂ ਸੀ ਉਹ
ਫਿਰ ਵੀ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ
ਅੱਜ ਤੋਂ ਮੰਗੀ ਆਂ ।

ਅੱਜ ਮੇਰੇ ਇਰਾਦੇ ਅੰਦਰ
ਉਹ ਮੇਰਾ ਨਾਵਾਕਫ਼ ਮਾਲੀ
ਅੱਜ ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਕੰਤ ਹੈ ਹੋਇਆ
ਕਰ ਲਾਂ ਗੀ ਦਿਨ ਪੂਰੇ
ਵਾਕਣ ਰੰਡੀਆਂ ।

ਤਨ ਦੀ ਸੰਦਲੀ ਗੋਲੀ ਵਿਚੋਂ
ਇਹ ਕੇਹੀ ਖੁਸ਼ਬੋ ਪਈ ਆਵੇ
ਜੀਕਣ ਹਿੰਗ ਕਬੂਚੀ ਦੇ ਵਿਚ
ਛਿੱਟ ਸਾਰੀ ਡੁਲ੍ਹ ਜਾਵੇ
ਤੇ ਮਰਨ ਸੁਗੰਧੀਆਂ ।

ਮੇਲ

ਅੱਜ ਫੇਰ ਕੋਈ ਲੈ ਗਿਆ
ਮੇਰਾ ਗ਼ਮ ਉਧਾਲ ਕੇ
ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗੋਦ ਵਿਚ
ਦੇ ਪਲ ਬਿਠਾਲ ਕੇ ।

ਘਣੀਆਂ ਸਿਆਹ ਕਾਲੀਆਂ
ਸੰਦਲੀ ਲਟੂਰੀਆਂ
ਮਿਣਦਾ ਰਿਹਾ ਕੋਈ ਰਾਤ ਭਰ
ਬਾਂਹ 'ਤੇ ਸੁਆਲ ਕੇ ।

ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਉਹ ਕੀਰਨੇ
ਪਾ ਪਾ ਅਲਾਹੁਣੀਆਂ
ਹੰਝੂਆਂ 'ਚ ਸਾਡੀ ਪੀੜ ਦਾ
ਮੁਰਦਾ ਨੁਹਾਲ ਕੇ ।

ਯਾਦਾਂ ਜੰਗਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾ
ਬੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਦੀ ਸਾਣ 'ਤੇ
ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਗਲੇੜੀਆਂ
ਦੀਦੇ ਹੰਗਾਲ ਕੇ ।

ਆਈ ਹੈ ਮੁਸਕਰਾਣ ਦੀ

ਆਈ ਹੈ ਰੁੱਤੜੀ
ਅੱਜ ਮੱਸਿਆ ਦੀ ਜੁਲਫ 'ਚੋਂ
ਕਾਲਖ ਹੈ ਨੁੱਚੜੀ ।

ਹੈ ਫੇਰ ਕੇਕਾ ਲਿਸਕਿਆ
ਗੋਰੀ ਉਸ਼ੇਰ ਦਾ
ਆਥਣ ਨੇ ਫੇਰ ਭਰ ਲਈ
ਕਿਰਨਾਂ ਦੀ ਮੁੱਠੜੀ ।

ਅੱਜ ਬਿਰਹੜੇ ਦੀ ਅੱਖ ਵਿਚ
ਫੇਲਾ ਹੈ ਪੈ ਗਿਆ
ਦਿਲੀ ਦਰਦ ਦੀ, ਸੌਂਕਣਾਂ
ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਲੈ ਲੁੱਟੜੀ ।

ਸਾਰਾਂ 'ਚ ਫੇਰ ਉੱਗਿਆ
ਚੰਦਨ ਦਾ ਰੁੱਖੜਾ
ਨੈਣਾਂ 'ਚ ਫੇਰ ਖਿੜ ਪਈ
ਸੂਰਜ ਦੀ ਫੁੱਟੜੀ ।

ਨੀਝਾਂ ਦੇ ਥਲ 'ਚ ਮੋਹ ਦੀਆਂ
ਬੇ-ਅੰਤ ਡਾਚੀਆਂ
ਹੰਝੂ ਕਚਾਵੀਂ ਬੁਲ ਕੇ
ਧੂੜੀਂ ਗਵਾਚੀਆਂ ।

ਮੁੜ ਹਸਰਤਾਂ ਦੇ ਕੱਲਰੀਂ
ਫਿਰਿਆ ਸੁਹਾਗੜਾ
ਆਸਾਂ ਦੀ ਫਿੱਕੀ ਜੀਭ 'ਤੇ
ਘੁਲੀਆਂ ਇਲਾਚੀਆਂ ।

ਮੁੜ ਤਿਤਲੀਆਂ ਚਾਵਾਂ ਦੀਆਂ
ਭੋਰੇ ਉਮੀਦ ਦੇ
ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੇ ਬਾਗ਼ 'ਚੋਂ
ਪੀਵਣ ਉਦਾਸੀਆਂ ।

ਸੋਚਾਂ ਦੀ ਭਰ ਉਜਾੜ 'ਚੋਂ
ਹਾਵਾਂ ਦੇ ਬੂਟੜੇ
ਅੱਜ ਫੇਰ ਕੋਈ ਲੈ ਗਿਆ
ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਗਾਚੀਆਂ ।

ਬਿਰਹੋਂ ਦੇ ਅੱਜ ਛਿਲੇ ਦੀਆਂ
ਘੜੀਆਂ ਨੇ ਪੁੱਗੀਆਂ
ਮਨ ਹੋ ਖੁਸ਼ੀ 'ਚ ਖੀਵੜਾ
ਪਾਂਦਾ ਹੈ ਲੁੱਡੀਆਂ ।

ਦਿਲ ਦੇ ਖਲਾਅ 'ਚ ਫੇਰ ਇਕ
ਛੁੱਟੀ ਹੈ ਫੁਲਝੜੀ

ਰੂਹ ਦੀ ਪੁਲਾੜ ਤੀਕ ਅੱਜ

ਕਿਰਨਾਂ ਨੇ ਪੁੱਜੀਆਂ ।

ਧੜਕਣ ਦੀ ਹਰ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ

ਗੱਜਿਆ ਹੈ ਮੇਘਲਾ

ਮੁੜ ਕੇ ਜਿਗਰ 'ਚ ਕਾਸ਼ਨੀ

ਧੂੜਾਂ ਨੇ ਉੱਡੀਆਂ ।

ਸੁਪਨੇ 'ਚ ਮਿਲਿਆ ਫੇਰ ਅੱਜ

ਮਾਹੀ ਅਸਾਡੜਾ

ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਸੋਹਲ ਜੀਭ 'ਤੇ

ਸੂਈਆਂ ਨੇ ਚੁਭੀਆਂ ।

ਚੁੰਮਣ

ਉੱਚੇ ਟਿੱਬੇ ਪਿੰਡ ਬਸੇਹਲੀ
ਨੇੜੇ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਸੁਣੀਂਦਾ,
ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਦੀ ਗੋਰੀ ਹਿੱਕ 'ਤੇ,
ਕਾਲੇ ਤਿਲ ਦੇ ਵਾਂਗ ਦਸੀਂਦਾ ।
ਜਾਂ ਮੰਦਰ ਦੀ ਮਮਟੀ ਉੱਤੇ
ਘਿਉ ਦੇ ਦੀਵੇ ਵਾਂਗ ਬਲੀਂਦਾ
ਰੋਜ਼ ਤਵੀ ਦੇ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦਾ ।
ਉੱਚੇ ਟਿੱਬੇ ਪਿੰਡ ਬਸੇਹਲੀ
ਨੇੜੇ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਸੁਣੀਂਦਾ ।

ਏਸ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਹਾੜ ਮਹੀਨੇ
ਉੱਡ ਉੱਡ ਆਵਣ ਬੱਦਲ ਚੀਨੇ
ਬੈਠੀ ਪੈਣ ਵਜਾਵੇ ਮੱਟੀਆਂ
ਬਾਂਸਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਖਾਲੀ ਸੀਨੇ ।
ਰੋਣ ਪਹਾੜੀਂ ਈਕਣ ਪਾਣੀ
ਜੀਕਣ ਬੁੱਢੀਆਂ ਤੇ ਮੁਟਿਆਰਾਂ
ਰੋਵਣ ਬੈਠੀਆਂ ਵਿਚ ਵਰ੍ਹੀਏ,
ਜਾਂ ਜਿਉਂ ਹਾਜੀ ਵਿਚ ਮਦੀਨੇ ।

ਕਦੇ ਕਦੇ ਇਹਦੇ ਮਹਿਲਾਂ ਉੱਤੇ

ਕਾਲੇ ਕਾਲੇ ਖੰਭ ਮਰੀਦਾ,
ਲੰਘ ਜਾਏ ਕੋਈ ਕਾਗ ਉਡੀਦਾ
ਉੱਚੇ ਉੱਚੇ ਬੋਲ ਬੁਲੀਦਾ ।
ਉੱਚੇ ਟਿੱਬੇ ਪਿੰਡ ਬਸੋਹਲੀ
ਨੇੜੇ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਸੁਣੀਦਾ,
ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਦੀ ਗੋਰੀ ਹਿੱਕ 'ਤੇ,
ਕਾਲੇ ਤਿਲ ਦੇ ਵਾਂਗ ਦਸੀਦਾ ।

ਏਸ ਗਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੰਦਲੀ ਰਾਹਵਾਂ
ਛਾਵਾਂ ਦੇ ਗਲ ਪਾ ਕੇ ਬਾਹਵਾਂ
ਵੇਖਣ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਰਾਹੀ,
ਪੁੱਛਣ ਹਰ ਇਕ ਦਾ ਸਿਰਨਾਵਾਂ ।
ਬੈਂਕੜ ਗੁੱਲਰ, ਪੰਜ ਫੁੱਲੀਆਂ
ਟੁਰ ਟੁਰ ਵੇਖਣ ਆਉਣ ਸੁਆਵਾਂ
ਅੱਧੀ ਰਾਤੀਂ ਰੁੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ,
ਲੰਘ ਲੰਘ ਜਾਵਣ ਤੇਜ਼ ਹਵਾਵਾਂ ।

ਕਦੇ ਕਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹਾਂ ਉੱਤੇ
ਦਿਸੇ ਕੋਈ ਵੱਗ ਚਰੀਦਾ ।
ਜਾਂ ਕੋਈ ਅਲਬੇਲਾ ਪਾਲੀ
ਮਿੱਠਾ ਕੋਈ ਸਾਜ਼ ਵਜੀਦਾ ।
ਉੱਚੇ ਟਿੱਬੇ ਪਿੰਡ ਬਸੋਹਲੀ

ਨੇੜੇ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਸੁਣੀਂਦਾ,
ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਦੀ ਗੋਰੀ ਹਿੱਕ 'ਤੇ,
ਕਾਲੇ ਤਿਲ ਦੇ ਵਾਂਗ ਦਸੀਂਦਾ ।

ਏਸ ਪਿੰਡ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਚਿੜੀਆਂ
ਵਾਂਗ ਮੋਤੀਏ ਤੜਕੇ ਖਿੜੀਆਂ
ਨੈਣੀਂ ਵੀਰਵਾਰ ਦੀਆਂ ਝੜੀਆਂ
ਜੀਕਣ ਸਾਉਣ ਮਹੀਨੇ ਹੋਵਣ,
ਰੱਬ ਦੇ ਖੂਹ ਦੀਆਂ ਮਾਹਲਾਂ ਗਿੜੀਆਂ
ਬੁੱਕ ਬੁੱਕ ਕੰਨੀਂ ਪਾਵਣ ਬੁੰਦੇ
ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਪਾਵਣ ਪਿੜੀਆਂ ।

ਨੈਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਿੱਠ ਗਿੱਠ ਲੰਮੇ
ਜਿਉਂ ਭੋਰਾਂ ਦੀਆਂ ਲੰਮੀਆਂ ਡਾਰਾਂ
ਚੇਤ ਮਹੀਨੇ ਆਥਣ ਵੇਲੇ
ਪੇਹਲੀ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ 'ਤੇ ਜੁੜੀਆਂ ।
ਹੱਠ ਜਿਵੇਂ ਰੂਹੀ ਦੇ ਪੱਤਰ
ਵਿਚੋਂ ਮਿੱਠਾ ਦੁੱਧ ਵਗੀਂਦਾ,
ਕੋਈ ਕੋਈ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲਾ ਪੀਂਦਾ ।
ਉੱਚੇ ਟਿੱਬੇ ਪਿੰਡ ਬਸੋਹਲੀ
ਨੇੜੇ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਸੁਣੀਂਦਾ,
ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਦੀ ਗੋਰੀ ਹਿੱਕ 'ਤੇ,

ਕਾਲੇ ਤਿਲ ਦੇ ਵਾਂਗ ਦਸੀਂਦਾ ।

ਏਸ ਗਰਾਂ ਵਿਚ ਸਰਘੀ ਵੇਲੇ

ਉੱਚੇ ਟਿੱਬੇ ਦੁੱਧ ਚੁਬਾਰੇ,

ਈਕਣ ਲੱਗਣ ਪਿਆਰੇ ਪਿਆਰੇ

ਜੀਕਣ ਕਾਲੀ ਬਦਲੀ ਦੇ ਵਿਚ

ਚਿੱਟਾ ਬਗਲਾ ਤਾਰੀ ਮਾਰੇ ।

ਕਦੇ ਕਦੇ ਇਹਦੇ ਮਹਿਲਾਂ ਉਹਲੇ,

ਨਿੱਕੀ-ਸੋਨ ਚਿੜੀ ਇਕ ਬੋਲੇ ।

ਜਾਂ ਕੋਈ ਲੰਮ-ਸਲੰਮੀ ਨੱਢੀ,

ਮਹਿਲਾਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੋਲੇ ।

ਕਿਸੇ ਕਿਸੇ ਬਾਰੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ,

ਬੈਠੀ ਕੋਈ ਤ੍ਰੀਮਤ ਦਿਸੇ

ਰੱਖੀ ਪੱਟਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਸੀਸਾ

ਕੋਹ ਕੋਹ ਲੰਮੇ ਵਾਲ ਵਰੋਲੇ ।

ਪਰ ਨਾ ਮੂੰਹੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਬੋਲੇ ।

ਕਦੇ ਕਦੇ ਜਾਂ ਚੋਣਾਂ ਵਾਲਾ

ਸਾਲੂ ਪੀਲੀ ਭਾ ਮਰੀਂਦਾ,

ਦਿਸੇ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਚ ਉਡੀਂਦਾ,

ਪੌਣਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮਹਿਕ ਛਟੀਂਦਾ ।

ਉੱਚੇ ਟਿੱਬੇ ਪਿੰਡ ਬਸੇਹਲੀ

ਨੇੜੇ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਸੁਣੀਂਦਾ,
ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਦੀ ਗੋਰੀ ਹਿੱਕ 'ਤੇ,
ਕਾਲੇ ਤਿਲ ਦੇ ਵਾਂਗ ਦਸੀਂਦਾ ।

ਏਸ ਗਰਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ
ਕੂਲ੍ਹਾਂ, ਕੱਸੀਆਂ, ਨਦੀਆਂ ਨਾਲੇ
ਲੈਣ ਪਰਕਰਮਾ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੇ ।
ਆਸ਼ਕ ਨ੍ਹਾਉਣ ਨਸੀਬਾਂ ਵਾਲੇ ।

ਨ੍ਹਾਉਣ ਗਰਾਂ ਦੀਆਂ ਰਲ ਮਿਲ ਪਰੀਆਂ
ਵਾਲੀਂ ਟੰਗ ਚੰਬੇ ਦੀਆਂ ਕਲੀਆਂ
ਪਕੜ ਦਹੀਂ ਦੇ ਹੱਥ ਕਟੋਰੇ
ਛੰਗ ਅਤਲਸ ਦੇ ਲਹਿੰਗੇ ਕਾਲੇ ।
ਕਦੇ ਕਦੇ ਜੇ ਹੰਸ ਵਿਚਾਰਾ,
ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਜਾਵਣ ਵਾਲਾ
ਏਸ ਗਰਾਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦੈ,
ਓਥੇ ਹੀ ਉਹ ਡੁੱਬ ਮਰੀਂਦੈ,
ਮੁੜ ਨਾ ਮੇਤੀ ਇਕ ਚੁਗੀਂਦੈ ।

ਉੱਚੇ ਟਿੱਬੇ ਪਿੰਡ ਬਸੋਹਲੀ
ਨੇੜੇ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਸੁਣੀਂਦਾ,
ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਦੀ ਗੋਰੀ ਹਿੱਕ 'ਤੇ,

ਕਾਲੇ ਤਿਲ ਦੇ ਵਾਂਗ ਦਸੀਂਦਾ ।

ਏਸ ਗਰਾਂ ਇਕ ਕੁੜੀ ਸੁਕੀਨਾ
ਕੇਹ ਕਾਫ਼ ਦੀ ਪਰੀ ਹੁਸੀਨਾ
ਪਰੀ ਹੁਸੀਨਾ ਜਿਧਾ ਸੁਣੀਂਦਾ,
ਸੁੱਤੀਆਂ ਕੰਮੀਆਂ ਵਰਗਾ ਸੀਨਾ ।
ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਮੁੰਦਰੀ ਅੰਦਰ
ਸੁੱਚਾ ਇਕੇ ਇਕ ਨਗੀਨਾ ।
ਈਕਣ ਹੱਸੇ ਨੱਕ ਵਿਚ ਕੇਕਾ
ਜੀਕਣ ਕੋਈ ਆਸ਼ਕ ਝੂਠਾ
ਕਾਮ ਮੱਤਿਆ ਮਦਰਾ ਪੀ ਕੇ
ਆਪਣੀ ਸੁਬਕ ਜਿਹੀ ਸਜਣੀ ਸੰਗ
ਹੱਸ ਹੱਸ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇ ਕਮੀਨਾ ।

ਯਾਦ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਜੇਠ ਮਹੀਨਾ
ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮਿਲੀ ਸੁਕੀਨਾ
ਮੁੱਖ ਤੇ ਸੋਹਵੇ ਇਵੇਂ ਪਸੀਨਾ
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਰਬੀ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ 'ਤੇ
ਕੱਤੇ ਦੇ ਵਿਚ ਸੁਬਾ ਸਵੇਰੇ
ਸ਼ਬਨਮ ਦਾ ਇਕ ਹੋਏ ਨਗੀਨਾ ।
ਓਸ ਨਗੀਨੇ ਦੀ ਅੱਖ ਅੰਦਰ,
ਸੂਰਜ ਹੋਵੇ ਮੁੱਖ ਵਖੀਂਦਾ,

ਕਿਰਨਾਂ ਦੇ ਪੈਮਾਨੇ ਅੰਦਰ,
ਛਿੱਟ ਛਿੱਟ ਹੋਵੇ ਚਾਨਣ ਪੀਂਦਾ ।
ਉੱਚੇ ਟਿੱਬੇ ਪਿੰਡ ਬਸੋਹਲੀ
ਨੇੜੇ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਸੁਈਂਦਾ,
ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਦੀ ਗੋਰੀ ਹਿੱਕ 'ਤੇ,
ਕਾਲੇ ਤਿਲ ਦੇ ਵਾਂਗ ਦਸੀਂਦਾ ।

ਏਸ ਗਰਾਂ ਦੀ ਵਰਖਾ ਰੁੱਤੇ
ਕੰਜਕਾਂ ਦੇ ਇਕ ਮੇਲੇ ਉੱਤੇ
ਦੂਜੀ ਵਾਰੀ ਮਿਲੀ ਸੁਕੀਨਾ
ਮੈਨੂੰ ਪਿੰਡ ਦੀ ਲਹਿੰਦੀ ਗੁੱਠੇ
ਅੰਬਾਂ ਦੀ ਇਕ ਝੰਗੀ ਉਹਲੇ
ਜਿਥੇ ਦਿਨ ਭਰ ਕੋਇਲ ਬੋਲੇ
ਰੋਂਦੀ ਰੋਂਦੀ ਆਈ ਸੁਕੀਨਾ
ਦੇ ਗਈ ਦੇ ਕੁ ਚੁੰਮਣ ਸੁੱਚੇ ।

ਉਸ ਦਿਨ ਮਗਰੋਂ ਕਦੇ ਸੁਕੀਨਾ
ਕੋਹ-ਕਾਫ਼ ਦੀ ਪਰੀ ਹੁਸੀਨਾ
ਪਰੀ ਹੁਸੀਨਾ ਜਿਦ੍ਹਾ ਸੁਈਂਦਾ,
ਸੁੱਤੀਆਂ ਕੰਮੀਆਂ ਵਰਗਾ ਸੀਨਾ ।
ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਮਿਲਣ ਨਾ ਆਈ
ਪਿੰਡ ਬਸੋਹਲੀ ਦੀ ਉਹ ਜਾਈ ।

ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਸਾਂਭ ਉਨੀਂਦਾ
ਰਾਤਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਰਿਹਾ ਪੁਛੀਂਦਾ
ਤ੍ਰਿੰਦਣਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਫਰੀਂਦਾ
ਰਾਹੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਹਾਲ ਪੁਛੀਂਦਾ ।

ਉੱਚੇ ਟਿੱਬੇ ਪਿੰਡ ਬਸੇਹਲੀ
ਨੇੜੇ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਸੁਣੀਂਦਾ,
ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਦੀ ਗੋਰੀ ਹਿੱਕ 'ਤੇ,
ਕਾਲੇ ਤਿਲ ਦੇ ਵਾਂਗ ਦਸੀਂਦਾ ।

ਏਸ ਗਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁੜੀਆਂ ਚਿੜੀਆਂ
ਇਕ ਦਿਨ ਤੀਰ ਨਦੀ ਤੇ ਮਿਲੀਆਂ
ਬਿਨਾਂ ਬੁਲਾਇਆਂ ਝੋਲੀ ਮੇਰੀ ਵਿਚ
ਰੁੱਗ-ਰੁੱਗ ਕਲੀਆਂ ਧਰਕੇ ਮੁੜੀਆਂ ।

ਮੁੱਖ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੋਗੀ ਤੱਕੇ
ਕੱਜਲੇ ਨੈਣੋਂ ਹਿੰਝਾਂ ਚੱਟੇ
ਹੋਠ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੋਏ ਖੱਟੇ
ਛੱਡ ਛੱਡ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਸਾਹ ਤੱਤੇ ।
ਉਸ ਦਿਨ ਮਗਰੋਂ ਕੁੜੀਆਂ ਚਿੜੀਆਂ
ਫੇਰ ਕਦੇ ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀਆਂ
ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਦਿਲ ਤੋਂ ਰਿਹਾ ਪੁਛੀਂਦਾ
ਸੋਹਲ ਸੁਕੀਨਾ ਜਿਹਾ ਲਭੀਂਦਾ

ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਸਾਂਭ ਉਨੀਂਦਾ
ਉੱਚੇ ਟਿੱਬੇ ਪਿੰਡ ਬਸੋਹਲੀ
ਨੇੜੇ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਸੁਣੀਂਦਾ,
ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਦੀ ਗੋਰੀ ਹਿੱਕ 'ਤੇ,
ਕਾਲੇ ਤਿਲ ਦੇ ਵਾਂਗ ਦਸੀਂਦਾ ।

ਏਸ ਗਰਾਂ ਵਰਖਾ ਦੀ ਰੁੱਤੇ
ਕੰਜਕਾਂ ਦੇ ਉਸ ਮੇਲੇ ਉੱਤੇ
ਕਦੇ ਕਦੇ ਮੈਂ ਅੱਜ ਵੀ ਜਾਂਦਾ
ਵਾਦੀ ਦੇ ਵਿਚ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ।

ਅੰਬਾਂ ਦੀ ਉਸ ਝੰਗੀ ਉਹਲੇ
ਜਿੱਥੇ ਅੱਜ ਵੀ ਕੋਇਲ ਬੋਲੇ
ਰੋਂਦਾ ਰੋਂਦਾ ਮੈਂ ਸੌਂ ਜਾਂਦਾ ।

ਵਿਲ੍ਹ ਵਿਲ੍ਹ ਹਰਿਆਂ ਘਾਵਾਂ ਉੱਤੇ
ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਜਾਂ ਮਾਰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ
ਖਾ ਬੈਕੜ ਦੇ ਕੇੜੇ ਪੱਤੇ
ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਦਾ ਸੁਆਦ ਗਵਾਉਂਦਾ

ਉਸ ਦੇ ਚੁੰਮਣ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ।

ਅੱਧੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤੀਂ ਉੱਠ ਕੇ
ਚਾਨਣੀਆਂ ਤੋਂ ਰਾਹਵਾਂ ਪੁੱਛ ਕੇ
ਧੁੰਦਲੇ ਜਿਹੇ ਇਕ ਸਾਏ ਪਿੱਛੇ
ਕੇਹਾਂ ਤੀਕਣ ਹੋ ਕੇ ਆਉਂਦਾ

ਪਰ ਉਹ ਸਾਇਆ ਨਹੀਂ ਫੜੀਂਦਾ

ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀਂਦਾ

ਨਾ ਕੋਈ ਮੁੱਖੋਂ ਬੋਲ ਬੁਲੀਂਦਾ

ਨਿਰਾ ਸੁਕੀਨਾ ਵਾਂਗ ਦਸੀਂਦਾ ।

ਉੱਚੇ ਟਿੱਬੇ ਪਿੰਡ ਬਸੇਹਲੀ

ਨੇੜੇ ਜੰਮੂ ਸ਼ਹਿਰ ਸੁਣੀਂਦਾ,

ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਦੀ ਗੋਰੀ ਹਿੱਕ 'ਤੇ,

ਕਾਲੇ ਤਿਲ ਦੇ ਵਾਂਗ ਦਸੀਂਦਾ ।

ਤੀਰਥ

ਮਾਏ ਨੀ ਅਸੀਂ ਕਰਨ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਦਾ

ਤੀਰਥ ਹਾਂ ਅੱਜ ਚੱਲੇ

ਖੇਟੇ ਦਮ ਮੁਹੱਬਤ ਵਾਲੇ

ਬੰਨ੍ਹ ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਪੱਲੇ ।

ਸੱਦ ਸੁਨਿਆਰੇ ਪ੍ਰੀਤ-ਨਗਰ ਦੇ

ਇਕ ਇਕ ਕਰਕੇ ਮੋੜਾਂ

ਸੋਨਾ ਸਮਝ ਵਿਹਾਜੇ ਸਨ ਜੇ

ਮੈਂ ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਛੱਲੇ ।

ਮਾਏ ਨੀ ਅਸੀਂ ਕਰਨ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਦਾ

ਤੀਰਥ ਹਾਂ ਅੱਜ ਚੱਲੇ

ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਇਕ ਮਿੱਸਾ ਟੁੱਕਰ

ਬੰਨ੍ਹ ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਪੱਲੇ ।

ਕਰਾਂ ਸਰਾਧ ਪਰੇਹਤ ਸੱਦਾਂ

ਪੀੜ ਮਰੇ ਜੇ ਦਿਲ ਦੀ

ਦਿਆਂ ਦੱਖਣਾ ਸੁੱਚੇ ਮੇਤੀ

ਕਰਨ ਜ਼ਖਮ ਜੇ ਅੱਲੇ ।

ਮਾਏ ਨੀ ਅਸੀਂ ਕਰਨ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਦਾ

ਤੀਰਥ ਹਾਂ ਅੱਜ ਚੱਲੇ
ਗੀਤਾਂ ਦਾ ਇਕ ਹਾੜ ਤਪੰਦਾ
ਬੰਨ੍ਹ ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਪੱਲੇ ।

ਤਾੜੀ ਮਾਰ ਉੱਡਦੇ ਨਾਹੀਂ
ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਮਾਲੀ ਤੋਂ
ਅੱਜ ਕਿਰਨਾਂ ਦੇ ਕਾਠੇ ਤੇਤੇ
ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਟੁੱਕ ਚੱਲੇ ।

ਮਾਏ ਨੀ ਅਸੀਂ ਕਰਨ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਦਾ
ਤੀਰਥ ਹਾਂ ਅੱਜ ਚੱਲੇ
ਮਹਿਕ ਸੱਜਣ ਦੇ ਸਾਹਾਂ ਦੀ
ਅੱਜ ਬੰਨ੍ਹ ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਪੱਲੇ ।

ਕੇਤਰ ਸੇ ਮੈਂ ਕੰਜਕ ਬ੍ਰਾਵਾਂ
ਨਾਲ ਲੰਕੜਾ ਪੂਜਾਂ
ਜੇ ਰੱਬ ਯਾਰ ਮਿਲਾਏ ਛੇਤੀ
ਛੇਤੀ ਮੌਤਾਂ ਜਾਂ ਘੱਲੇ ।

ਮਾਏ ਨੀ ਅਸੀਂ ਕਰਨ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਦਾ
ਤੀਰਥ ਹਾਂ ਅੱਜ ਚੱਲੇ
ਚੜ੍ਹੀ ਜਵਾਨੀ ਦਾ ਫੁੱਲ ਕਾਰਾ
ਬੰਨ੍ਹ ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਪੱਲੇ ।

ਸ਼ਹਿਦ ਸੁਆਵਾਂ ਦਾ ਕਿੰਜ ਪੀਵੇ
ਕਾਲੀ ਰਾਤ ਮਖੋਰੀ
ਚੰਨ ਦੇ ਖੱਗਿਓਂ ਚਾਨਣ 'ਚੋਂ ਅੱਜ
ਲੈ ਗਏ ਮੇਘ ਨਿਗੱਲੇ ।

ਮਾਏ ਨੀ ਅਸੀਂ ਕਰਨ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਦਾ
ਤੀਰਥ ਹਾਂ ਅੱਜ ਚੱਲੇ
ਭੁੱਬਲ ਤਪੀ ਦਿਲ ਦੇ ਥਲ ਦੀ
ਬੰਨ੍ਹ ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਪੱਲੇ ।

ਹੇਕ ਗੁਲੇਲੀਆਂ ਵਰਗੀ ਲਾ ਕੇ
ਗਾਵਣ ਗੀਤ ਹਿਜਰ ਦੇ
ਅੱਜ ਪਰਦੇਸਣ ਪੈਣਾਂ ਥੱਕੀਆਂ
ਬਹਿ ਰੁੱਖਾਂ ਦੇ ਥੱਲੇ ।

ਮਾਏ ਨੀ ਅਸੀਂ ਕਰਨ ਬ੍ਰਿਹੋਂ ਦਾ
ਤੀਰਥ ਹਾਂ ਅੱਜ ਚੱਲੇ
ਹੰਝੂਆਂ ਦੀ ਇਕ ਕੂਲ੍ਹ ਵਰੋਂਦੀ
ਬੰਨ੍ਹ ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਪੱਲੇ ।

ਇਕ ਹੱਥ ਕਾਸਾ ਇਕ ਹੱਥ ਮਾਲਾ
ਗਲ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਬਗਲੀ

ਜਿਤ ਵੱਲ ਯਾਰ ਗਿਆ ਨੀ ਮਾਏ

ਟੁਰ ਚੱਲੀਆਂ ਉੱਤ ਵੱਲੇ ।

ਮੇਰੇ ਦੋਸਤਾ

ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤਾ
ਮੇਰੇ ਗ਼ਮ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ।
ਹੈ ਝੂਠ ਤੇਰੀ ਦੋਸਤੀ ਦੇ
ਦਮ ਨੇ ਮਾਰਿਐ ।

ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਜੇਠ ਹਾੜ 'ਤੇ
ਕੇਈ ਨਹੀਂ ਗਿਲਾ
ਮੇਰੇ ਚਮਨ ਨੂੰ ਚੇਤ ਦੀ
ਸ਼ਬਨਮ ਨੇ ਮਾਰਿਐ ।

ਮੱਸਿਆ ਦੀ ਕਾਲੀ ਰਾਤ ਦਾ
ਕੇਈ ਨਹੀਂ ਕਸੂਰ
ਸਾਗਰ ਨੂੰ ਉਹਦੀ ਆਪਣੀ
ਪੂਨਮ ਨੇ ਮਾਰਿਐ ।

ਇਹ ਕੋਣ ਹੈ ਜੋ ਮੌਤ ਨੂੰ
ਬਦਨਾਮ ਕਰ ਰਿਹੈ ?
ਇਨਸਾਨ ਨੂੰ ਇਨਸਾਨ ਦੇ
ਜਨਮ ਨੇ ਮਾਰਿਐ ।

ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਸੂਰਜਾ

ਡੁੱਬਣਾ ਸੀ ਉਸ ਜ਼ਰੂਰ
ਕੋਈ ਝੂਠ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ
ਕਿ ਪੱਛਮ ਨੇ ਮਾਰਿਐ ।

ਮੰਨਿਆਂ ਕਿ ਮੋਇਆਂ ਮਿੱਤਰਾਂ
ਦਾ ਗ਼ਮ ਵੀ ਮਾਰਦੈ
ਬਹੁਤਾ ਪਰ ਇਸ ਦਿਖਾਵੇ ਦੇ
ਮਾਤਮ ਨੇ ਮਾਰਿਐ ।

ਕਾਤਲ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ
ਮੈਂ ਠੀਕ ਆਖਦਾਂ
'ਸ਼ਿਵ' ਨੂੰ ਤਾਂ 'ਸ਼ਿਵ' ਦੇ
ਆਪਣੇ ਮਹਿਰਮ ਨੇ ਮਾਰਿਐ ।

ਆਸ

ਨੀ ਜਿੰਦੇ ਤੇਰਾ ਯਾਰ

ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਾਵਾਂ ।

ਕਿਥੋਂ ਨੀ ਮੈਂ ਸਤਬਰਗ ਦੀ

ਤੈਨੂੰ ਮਹਿਕ ਪਿਆਵਾਂ ।

ਕਿਹੜੀ ਨਗਰੀ 'ਚ ਤੇਰੇ ਚੰਨ ਦੀ

ਡਲੀ ਵੱਸਦੀ ਹੈ ਜਿੰਦੇ ?

ਕਿੱਤ ਵੱਲੋਂ ਨੀ ਅੱਜ ਨੀਝਾਂ ਦੇ

ਮੈਂ ਕਾਗ ਉਡਾਵਾਂ ?

ਚੰਗਾ ਹੈ ਹਸਰ ਤਕ ਨਾ ਮਿਲੇ

ਮੇਤੀਆਂ ਵਾਲਾ

ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਭੇਹਰੀ ਦਾ

ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਸੁਹਾਵਾ ।

ਅੱਸੂ 'ਚ ਤਾਂ ਫੁੱਲ ਸਣ ਦੇ ਵੀ

ਲੱਗਦੇ ਨੇ ਪਿਆਰੇ

ਰੱਕੜਾਂ 'ਚ ਨਿਆਮਤ ਨੇ

ਕਰੀਰਾਂ ਦੀਆਂ ਛਾਵਾਂ ।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ

ਉਮੀਦ ਦਾ ਐਰਾ

ਸੁੱਕ ਸੜ ਕੇ ਕਈ ਯਾਰ(ਵਾਰ) ਵੀ

ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਲੈਰਾ ।
ਅਕਸਰ ਹੀ ਕਈ ਵਾਰ
ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੰਦੇ
ਨਹਿਰੀ ਤੋਂ ਫਸਲ ਚੰਗੀ ਵੀ
ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਮੈਰਾ ।

ਸੌ ਸਾਲ ਜਦੋਂ ਗੁਜ਼ਾਰੇ
ਤਾਂ ਫੁੱਲ ਬਾਂਸ ਨੂੰ ਲਗਦੈ
ਸੁਰਖਾਬ ਹੁਨਾਲੇ 'ਚ ਨੀ
ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਹਿਰਾ ।
ਇਕ ਸੁਲਫੇ ਦੀ ਬਸ ਲਾਟ ਹੈ
ਜਿੰਦਗੀ 'ਚ ਮੁਹੱਬਤ
ਬਸ ਗ਼ਮ ਦੇ ਮਲੰਗਾਂ ਦੀ
ਹਯਾਤੀ ਹੈ ਇਹ ਦੈਰਾ ।

ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਮਧੂ-ਮੱਖੀਆਂ ਦੀ
ਇਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਰਾਣੀ
ਭਰਪੂਰ ਜਵਾਨੀ 'ਚ ਜਦੋਂ
ਲੱਭਦੀ ਹੈ ਹਾਣੀ ।

ਉੱਡ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਖੱਗੇ 'ਚੋਂ ਨਿਕਲ
ਵੱਲ ਅਗਾਸਾਂ
ਉੱਡਦੀ ਹੈ ਉਹਦੇ ਪਿੱਛੇ ਨੀ

ਨਰ-ਮੱਖੀਆਂ ਦੀ ਢਾਈ ।

ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਵਣਜ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਉਹਦੀ ਕੁੱਖ ਦਾ ਨੀ ਜਿੰਦੇ

ਮੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹਦੇ ਨੈਣਾਂ 'ਚੋਂ

ਜਿੰਦਗਾਨੀ ਦਾ ਪਾਈ ।

ਕੁੱਖਾਂ ਦਾ ਵਣਜ ਕਰਨਾ

ਕੋਈ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਇਸ ਤੋਂ ਤਾਂ ਬੜੀ ਲੰਮੀ ਹੈ

ਇਸਕੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ।

ਤਕਦੀਰ ਦੀ ਹਰ ਰਾਤ 'ਚ

ਇਕ ਕੁਤਬ ਸਿਤਾਰਾ

ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਮਲਾਹਾਂ ਨੂੰ

ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਸਹਾਰਾ ।

ਤਕਦੀਰ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਹੈ

ਜੇ ਬੇੜੀ ਗ਼ਰਕ ਜਾਏ

ਮਲਾਹਾਂ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਹੈ

ਜੇ ਲੱਭੇ ਨਾ ਕਿਨਾਰਾ ।

ਨਾ ਸੋਚ ਕਿ ਹਰ ਡਾਚੀ ਦੀ

ਜੇ ਨਜ਼ਰ ਬਦਲ ਜਾਏ

ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਵੇਂ
ਮਾਰੂਥਲਾਂ ਦਾ ਨੀ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ।
ਤਕਦੀਰ ਤੇ ਤਦਬੀਰ ਦਾ
ਕੁਝ ਐਸਾ ਹੈ ਰਿਸ਼ਤਾ
ਉਗ ਆਏ ਜਿਵੇਂ
ਰੁੱਖ ਤੇ ਕੋਈ ਰੁੱਖ ਵਿਚਾਰਾ ।

ਪਰ ਠੀਕ ਹੈ ਕੋਈ ਥੋਰ੍ਹਾਂ ਨੂੰ
ਕਿਉਂ ਵਾੜ ਕਰੇਗਾ
ਕੋਈ ਭੈਰ ਭਲਾ ਕੰਡਿਆਂ 'ਤੇ
ਕਿਉਂ ਜੀਭ ਧਰੇਗਾ ।
ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੇ ਬੀਆਂਬਾਨ 'ਚ
ਉੱਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉੜਾ
ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ ਬਿਰਹੋਂ ਦੀ ਤਪਸ
ਕਿੱਦਾਂ ਜਰੇਗਾ ।

ਮੇਰਾ ਇਸ਼ਕ ਹੈ ਥੋਹਾਂ ਤੇ ਨੀ
ਇੱਟ-ਸਿੱਟ ਦੀ ਬਰੂਟੀ
ਸੁੱਕੇਗੀ ਨਾ ਬਦਬਖ਼ਤ
ਨਾ ਇਜੜ ਹੀ ਚਰੇਗਾ ।
ਲੱਗ ਜਾਏ ਨੀ ਲੱਖ ਵਾਰ
ਮੇਰੇ ਨੈਣਾਂ ਨੂੰ ਉੱਲੀ

ਮੇਰਾ ਸਿਦਕ ਉਸਦੇ ਰਾਹਾਂ 'ਤੇ

ਰੋ ਰੋ ਕੇ ਮਰੇਗਾ ।

ਹੋ ਜਾਏਗੀ ਇਕ ਰੋਜ਼ ਸਬਜ਼

ਦਿਲ ਦੀ ਫਲਾਹੀ

ਬੰਜਰ ਵੀ ਮੁਕੱਦਰ ਦਾ ਨੀ

ਹੋ ਜਾਏਗਾ ਚਾਹੀ ।

ਹੈ ਆਸ ਮੇਰੇ ਹੋਠਾਂ ਦੀ

ਕਚਨਾਰ ਦੀ ਛਾਵੇਂ

ਸੁਸਤਾਣਗੇ ਮੁਸਕਾਨਾਂ ਦੇ

ਬੇਅੰਤ ਹੀ ਰਾਹੀ ।

ਮੁੰਜਰਾਂ 'ਚ ਮੇਰੇ ਜਿਸਮ ਦੀ

ਜਦ ਮਹਿਕ ਰਚੇਗੀ

ਇਹ ਧਰਤ ਮੇਰੇ ਇਸ਼ਕ ਦੀ

ਦੇਵੇਗੀ ਗਵਾਹੀ ।

ਨੱਚੇਗੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਿਲ ਦੇ ਪਿੜੀਂ

ਮਾਰ ਦਮਾਮੇ

ਵਿਛੜੇਗਾ ਨਾ ਮੁੜ

ਤੇਰਾ ਕਦੀ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਮਾਹੀ ।

ਸਈਓ ਨੀ ਸਈਓ

ਸਈਓ ਨੀ ਸਈਓ ।

ਪੀਲੀ ਚੰਨੇ ਦੀ ਤਿਤਲੀ

ਮਾਰੇ ਪਈ ਗਗਨੀਂ ਉਡਾਰੀਆਂ ਵੇ ਹੇ

ਲਹਿੰਦੇ ਦਿਆਂ ਪੱਤਣਾਂ 'ਤੇ

ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਖਿੜੇ

ਸਰ੍ਹੋਂ ਦੀਆਂ ਹੋਣ ਜਿਉਂ ਕਿਆਰੀਆਂ ਵੇ ਹੇ ।

ਅੱਧੀ ਰਾਤੀਂ ਚਾਨਈ ਦੀ

ਕੱਚੜੀ ਜਿਹੀ ਬੋਲੀ ਉੱਤੇ

ਨ੍ਹਾਉਣ ਪਈਆਂ ਫੰਬੀਆਂ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵੇ ਹੇ ।

ਦੂਰ ਕਿਤੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਨੀ

ਮੇਰੇ 'ਚ ਟਟੀਰੀਆਂ

ਰੋਣ ਪਈਆਂ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰੀਆਂ ਵੇ ਹੇ ।

ਸਈਓ ਨੀ ਸਈਓ

ਭਿੰਨੀ ਪੈਣ ਵਗੋਂਦੜੀ ਤੋਂ

ਲੈ ਦਿਓ ਸੁਗੰਧੀਆਂ ਉਧਾਰੀਆਂ ਵੇ ਹੇ ।

ਮਿਲੂਗਾ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ

ਸੱਜਣ ਮੈਂਡੜਾ ਨੀ

ਮੇੜ ਦਊਂਗੀ ਗਿਣ ਗਿਣ ਸਾਰੀਆਂ ਵੇ ਹੇ ।

ਸੱਜਣ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਇਕ
ਖੁੱਟ ਕਿਉਰੜੇ ਦਾ
ਅੱਖੀਆਂ ਅੰਗੂਰੀ ਲੋਹੜੇ ਮਾਰੀਆਂ ਵੇ ਹੇ
ਸੱਜਣ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦੀਆਂ
ਥਿੰਦੀਆਂ ਲਟੂਰੀਆਂ ਨੀ
ਮਹਿਕਾਂ ਦੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਪਟਾਰੀਆਂ ਵੇ ਹੇ ।

ਸਾਉਣ ਦੀਆਂ ਸੱਧਰਾਂ ਦੇ
ਵਾਂਗ ਨੀ ਉਹ ਸਾਂਵਲਾ
ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਕਰੇ ਸਰਦਾਰੀਆਂ ਵੇ ਹੇ
ਆਤਸ਼ੀ ਗੁਲਾਬ ਲੱਖਾਂ
ਸ਼ਾਮਾਂ ਗੁਲਨਾਰੀਆਂ ਨੀ
ਅਸਾਂ ਉਹਦੇ ਮੁੱਖੜੇ ਤੋਂ ਵਾਰੀਆਂ ਵੇ ਹੇ ।

ਸਈਓ ਨੀ ਸਈਓ
ਨਾ ਨੀ ਪੁੱਛੇ ਅਸਾਂ ਓਸ ਬਾਝੋਂ
ਕਿਵੇਂ ਨੀ ਇਹ ਉਮਰਾਂ ਗੁਜ਼ਾਰੀਆਂ ਵੇ ਹੇ
ਅਸੀਂ ਓਸ ਬਾਝੋਂ ਸਈਓ
ਅੱਗ 'ਚ ਨਹਾਤੀਆਂ ਹਾਂ
ਫੱਕੀਆਂ ਨੇ ਮਘੀਆਂ ਅੰਗਾਰੀਆਂ ਵੇ ਹੇ ।

ਅਸਾਂ ਓਸ ਬਾਝੋਂ ਸਈਓ

ਖਾਕ ਕਰ ਛੱਡੀਆਂ ਨੇ
ਦਿਲੇ ਦੀਆਂ ਉੱਚੀਆਂ ਅਟਾਰੀਆਂ ਵੇ ਹੇ
ਓਸ ਬਾਝੋਂ ਫਿੱਟ ਗਿਆ
ਰੰਗ ਸਾਡੇ ਰੂਪ ਦਾ ਨੀ
ਦਗ਼ਾ ਕੀਤਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਲਾਰੀਆਂ ਵੇ ਹੇ ।

ਪਿਆ ਭੁੱਸ ਹੋਕਿਆਂ ਦਾ
ਮੂੰਹ ਸਾਨੂੰ ਚੁੰਮਣੇ ਦਾ
ਬਿਰਹੋਂ ਸੰਗ ਲੱਗੀਆਂ ਨੇ ਯਾਰੀਆਂ ਵੇ ਹੇ
ਸਈਓ ਨੀ ਸਈਓ ।
ਪੀਲੀ ਚੰਨੇ ਦੀ ਤਿਤਲੀ
ਮਾਰੇ ਪਈ ਗਗਨੀਂ ਉਡਾਰੀਆਂ ਵੇ ਹੇ ।

ਲਹਿੰਦੇ ਦਿਆਂ ਪੱਤਣਾਂ 'ਤੇ
ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਖਿੜੇ
ਸਰ੍ਹੋਂ ਦੀਆਂ ਹੋਣ ਜਿਉਂ ਕਿਆਰੀਆਂ ਵੇ ਹੇ ।

ਤਕਦੀਰ ਦੇ ਬਾਗ਼ੀਂ

ਆ ਸੱਜਣਾ ਤਕਦੀਰ ਦੇ ਬਾਗ਼ੀਂ
ਕੱਚੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਪੈਲੀਂ ਪਾਈਏ ।
ਆ ਹੇਠਾਂ ਦੀ ਸੰਘਣੀ ਛਾਵੇਂ,
ਸੋਹਲ ਮੁਸਕੜੀ ਬਣ ਸੌਂ ਜਾਈਏ ।

ਆ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਨੀਲ-ਸਰਾਂ 'ਚੋਂ
ਚੁਗ ਚੁਗ ਮਹਿੰਗੇ ਮੋਤੀ ਖਾਈਏ ।
ਆ ਸੱਜਣਾ ਤਕਦੀਰ ਦੇ ਬਾਗ਼ੀਂ
ਕੱਚੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਪੈਲੀਂ ਪਾਈਏ ।

ਆ ਸੱਜਣਾ ਤੇਰੇ ਸੌਂਫੀ ਸਾਹ ਦਾ
ਪੱਤਝੜ ਨੂੰ ਇਕ ਜਾਮ ਪਿਆਈਏ ।
ਆ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਟਾਹਣੀ ਉੱਤੇ,
ਅਕਲਾਂ ਦਾ ਅੱਜ ਕਾਗ ਉਡਾਈਏ ।

ਆ ਅੱਜ ਖੁਸ਼ੀ-ਮਤੱਈ-ਮਾਂ ਦੇ,
ਪੈਰੀਂ ਆਪਣੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਏ ।
ਆ ਸੱਜਣਾ ਤਕਦੀਰ ਦੇ ਬਾਗ਼ੀਂ
ਕੱਚੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਪੈਲੀਂ ਪਾਈਏ ।

ਆ ਸੱਜਣਾ ਅੱਜ ਮਹਿਕਾਂ ਕੇਲੋਂ,

ਮਾਲੀ ਕੋਈ ਜਿਥਾ ਕਰਾਈਏ ।

ਆ ਪੁੰਨਿਆਂ ਦੀ ਰਾਤੇ ਰੋਂਦੀ,

ਚਕਵੀ ਕੋਈ ਮਾਰ ਮੁਕਾਈਏ ।

ਆ ਉਮਰਾਂ ਦੀ ਚਾਦਰ ਉੱਤੇ,

ਫੁੱਲ ਫੇਰਵੇਂ ਗ਼ਮ ਦੇ ਪਾਈਏ ।

ਆ ਸੱਜਣਾ ਤਕਦੀਰ ਦੇ ਬਾਗ਼ੀਂ

ਕੱਚੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਪੈਲੀਂ ਪਾਈਏ ।

ਆ ਸੱਜਣਾ ਹਰ ਰਾਹ ਦੇ ਮੱਥੇ,

ਪੈੜਾਂ ਦੀ ਅੱਜ ਦੋਈ ਲਾਈਏ ।

ਹਰ ਰਾਹੀ ਦੇ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਵਿਚ,

ਚੁਟਕੀ ਚੁਟਕੀ ਚਾਨਣ ਪਾਈਏ ।

ਹਰ ਮੰਜ਼ਲ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ,

ਸੂਲਾਂ ਦੀ ਪੰਜੇਬ ਪੁਆਈਏ ।

ਆ ਸੱਜਣਾ ਤਕਦੀਰ ਦੇ ਬਾਗ਼ੀਂ

ਕੱਚੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਪੈਲੀਂ ਪਾਈਏ ।

ਆ ਸੱਜਣਾ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ

ਬਿਰਹੋਂ ਦਾ ਇਕ ਬੀਜ ਬਿਜਾਈਏ ।

ਛਿੰਦੀਆਂ ਪੀੜਾਂ ਲਾਡਲੀਆਂ ਦੇ,

ਆ ਯਾਦਾਂ ਤੋਂ ਸੀਸ ਗੁੰਦਾਈਏ ।

ਆ ਸੱਜਣਾ ਅੱਜ ਦਿਲ ਦੇ ਸੇਜੇ,
ਮੋਈਆਂ ਕਲੀਆਂ ਭੁੰਜੇ ਲਾਹੀਏ ।
ਆ ਸੱਜਣਾ ਤਕਦੀਰ ਦੇ ਬਾਗ਼ੀਂ
ਕੱਚੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਪੈਲੀਂ ਪਾਈਏ ।

ਆ ਸੱਜਣਾ ਅੱਜ ਗੀਤਾਂ ਕੋਲੋਂ,
ਪੀੜ ਕੰਜਕ ਦੇ ਪੈਰ ਧੁਆਈਏ ।
ਆ ਅੱਜ ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿੰਨ੍ਹੀਏਂ,
ਵਿਚ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀਆਂ ਨੱਤੀਆਂ ਪਾਈਏ ।

ਆ ਨੱਚੀਏ ਕੋਈ ਨਾਚ ਅਲੌਕਿਕ,
ਸਾਹਾਂ ਦੀ ਮਿਰਦੰਗ ਵਜਾਈਏ ।
ਆ ਸੱਜਣਾ ਤਕਦੀਰ ਦੇ ਬਾਗ਼ੀਂ
ਕੱਚੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਪੈਲੀਂ ਪਾਈਏ ।

ਆ ਸੱਜਣਾ ਤਕਦੀਰ ਦੇ ਬਾਗ਼ੀਂ
ਕੱਚੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਪੈਲੀਂ ਪਾਈਏ ।
ਆ ਹੇਠਾਂ ਦੀ ਸੰਘਣੀ ਛਾਵੋਂ
ਸੋਹਣੀ ਮੁਸਕੜੀ ਬਣ ਸੌਂ ਜਾਈਏ ।

ਆ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਨੀਲ-ਸਰਾਂ 'ਚੋਂ
ਚੁਗ ਚੁਗ ਮਹਿੰਗੇ ਮੋਤੀ ਖਾਈਏ ।

ਆ ਸੱਜਣਾ ਤਕਦੀਰ ਦੇ ਬਾਗ਼ੀਂ
ਕੱਚੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਪੈਲੀਂ ਪਾਈਏ ।

ਅੱਧੀ ਰਾਤੀਂ ਪੌਣਾਂ ਵਿਚ

ਅੱਧੀ ਰਾਤੀਂ ਪੌਣਾਂ ਵਿਚ
ਉੱਗੀਆਂ ਨੀ ਮਹਿਕਾਂ ਮਾਏ
ਮਹਿਕਾਂ ਵਿਚ ਉੱਗੀਆਂ ਸੁਆਵਾਂ
ਦੇਵੀਂ ਨੀ ਮਾਏ ਮੇਰਾ
ਚੰਨਣੇ ਦਾ ਗੋਡਨੂੰ
ਮਹਿਕਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਗੋਡਨੇ ਥੀਂ ਜਾਵਾਂ ।

ਦੇਵੀਂ ਨੀ ਮਾਏ ਪਰ
ਚੰਨਣੇ ਦਾ ਗੋਡਨੂੰ
ਟੁੱਕੀਆਂ ਨਾ ਜਾਣ ਸੁਆਵਾਂ
ਦੇਵੀਂ ਨੀ ਮਾਏ ਮੈਨੂੰ
ਸੂਈ ਕੇਈ ਮਹਨਿ ਜਿਹੀ
ਪੇਲੇ ਪੇਲੇ ਕਿਰਨਾਂ ਗੁਡਾਵਾਂ ।

ਦੇਵੀਂ ਨੀ ਮਾਏ ਮੇਰੇ

ਨੈਣਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿੱਪੀਆਂ
ਕੇਸਾ ਕੇਸਾ ਨੀਰ ਪਿਆਵਾਂ
ਕੇਸਾ ਕੇਸਾ ਨੀਰ
ਨਾ ਪਾਈਂ ਮੁੱਢ ਰਾਤੜੀ ਦੇ
ਸੁੱਕ ਨਾ ਨੀ ਜਾਣ ਸੁਆਵਾਂ ।

ਦੇਵੀਂ ਨੀ ਚੁਲੀ ਭਰ
ਗੰਗਾ-ਜਲ ਸੁੱਚੜਾ
ਇਕ ਬੁੱਕ ਸੰਘਣੀਆਂ ਛਾਵਾਂ
ਦੇਵੀਂ ਨੀ ਛੱਟਾ ਇਕ
ਮਿੱਠੀ ਮਿੱਠੀ ਬਾਤੜੀ ਦਾ
ਇਕ ਘੁੱਟ ਠੰਢੀਆਂ ਹਵਾਵਾਂ ।

ਦੇਵੀਂ ਨੀ, ਨਿੱਕੇ ਨਿੱਕੇ
ਛੱਜ ਫੁੱਲ-ਪੱਤੀਆਂ ਦੇ
ਚਾਨਣੀ ਦਾ ਬੋਹਲ ਛਟਾਵਾਂ
ਦੇਵੀਂ ਨੀ ਖੰਭ ਮੈਨੂੰ
ਪੀਲੀ ਪੀਲੀ ਤਿਤਲੀ ਦੇ
ਖੰਭਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਛਾਨਣੀ ਬਣਾਵਾਂ ।

ਅੱਧੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤੀਂ ਚੁਣਾਂ
ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਕੋਰੜੂ ਨੀ
ਛੱਟ ਕੇ ਪਟਾਰੀ ਵਿਚ ਪਾਵਾਂ

ਦੇਵੀਂ ਨੀ ਮਾਏ ਮੇਰੀ
ਜਿੰਦੜੀ ਦਾ ਟੋਕਰੂ
ਚੰਨ ਦੀ ਮੈਂ ਮੰਜਰੀ ਲਿਆਵਾਂ ।

ਚੰਨ ਦੀ ਮੰਜਰੀ ਨੂੰ
ਘੋਲਾਂ ਵਿਚ ਪਾਣੀਆਂ ਦੇ
ਮੱਥੇ ਦੀਆਂ ਕਾਲਖਾਂ ਲੁਹਾਵਾਂ
ਕਾਲੀ ਕਾਲੀ ਬੱਦਲੀ ਦੇ
ਕਾਲੇ ਕਾਲੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿਚ
ਚੰਨ ਦਾ ਮੈਂ ਚੌਂਕ ਗੁੰਦਾਵਾਂ ।
ਗਗਨਾਂ ਦੀ ਸੂਹੀ ਬਿੰਬ
ਅੱਧੋਰਾਣੀ ਚੁੰਨੜੀ ਤੇ
ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਕਢਾਵਾਂ ।

ਅੱਧੀ ਰਾਤੀਂ ਪੌਣਾਂ ਵਿਚ
ਉੱਗੀਆਂ ਨੀ ਮਹਿਕਾਂ ਮਾਏ
ਮਹਿਕਾਂ ਵਿਚ ਉੱਗੀਆਂ ਸੁਆਵਾਂ
ਦੇਵੀਂ ਨੀ ਮਾਏ ਮੇਰਾ
ਚੰਨਣੇ ਦਾ ਗੋਡਨੂੰ
ਮਹਿਕਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਗੋਡਨੇ ਥੀਂ ਜਾਵਾਂ ।

ਰੋਜ਼ੜੇ

ਤੇਰੀ ਯਾਦ ਅਸਾਨੂੰ ਮਣਸ ਕੇ
ਕੁਝ ਪੀੜਾਂ ਕਰ ਗਈ ਦਾਨ ਵੇ ।
ਸਾਡੇ ਗੀਤਾਂ ਰੱਖੇ ਰੋਜ਼ੜੇ
ਨਾ ਪੀਵਣ ਨਾ ਕੁਝ ਖਾਣ ਵੇ ।

ਮੇਰੇ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਬਾਂਹ ਵੇਖਿਓ
ਕੋਈ ਸੱਦਿਓ ਅੱਜ ਲੁਕਮਾਨ ਵੇ ।
ਇਕ ਜੁਗੜਾ ਹੋਇਆ ਅੱਥਰੇ
ਨਿੱਤ ਮਾੜੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣ ਵੇ ।

ਮੈਂ ਭਰ ਭਰ ਦਿਆਂ ਕਟੋਰੜੇ
ਬੁੱਲ੍ਹ ਚੱਖਣ ਨਾ ਮੁਸਕਾਣ ਵੇ ।
ਮੇਰੇ ਦੀਦੇ ਅੱਜ ਬਦੀਦੜੇ
ਪਏ ਨੀਂਦਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ਰਮਾਣ ਵੇ ।

ਅਸਾਂ ਗਮ ਦੀਆਂ ਦੇਗਾਂ ਚਾੜੀਆਂ

ਅੱਜ ਕੱਢ ਬਿਰਹੋਂ ਦੇ ਡਾਢ੍ਹ ਵੇ ।

ਅੱਜ ਸੱਦੇ ਸਾਕ ਸਕੀਰੀਆਂ

ਕਰੇ ਧਾਮਾਂ ਕੁੱਲ ਜਹਾਨ ਵੇ ।

ਤੇਰੀ ਯਾਦ ਅਸਾਨੂੰ ਮਣਸ ਕੇ

ਕੁਝ ਹੰਝੂ ਕਰ ਗਈ ਦਾਨ ਵੇ ।

ਅੱਜ ਪਿੱਟ ਪਿੱਟ ਹੋਇਆ ਨੀਲੜਾ

ਸਾਡੇ ਨੈਣਾਂ ਦਾ ਅਸਮਾਨ ਵੇ ।

ਸਾਡਾ ਇਸ਼ਕ ਕੁਆਰਾ ਮਰ ਗਿਆ

ਕੋਈ ਲੈ ਗਿਆ ਕੱਢ ਮਸਾਣ ਵੇ ।

ਸਾਡੇ ਨੈਣ ਤੇਰੀ ਅੱਜ ਦੀਦ ਦੀ

ਪਏ ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਕਰਾਣ ਵੇ ।

ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਹਿਜਰ ਤਵੀਤੜੇ

ਤੇਰੀ ਫੁਰਕਤ ਦੇ ਸੁਲਤਾਨ ਵੇ ।

ਅੱਜ ਪ੍ਰੀਤ ਨਗਰ ਦੇ ਸੌਰੀਏ

ਸਾਨੂੰ ਚੌਕੀ ਬੈਠ ਖਿਡਾਣ ਵੇ ।

ਅੱਜ ਪੋਣਾਂ ਪਿੱਟਣ ਤਾਜੀਏ

ਅੱਜ ਰੁੱਤਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਕੁਰਾਨ ਵੇ ।

ਅੱਜ ਪੀ ਪੀ ਜੇਠ ਤਪੰਦੜਾ

ਹੋਇਆ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਯਰਕਾਨ ਵੇ ।

ਤੇਰੀ ਯਾਦ ਅਸਾਨੂੰ ਮਣਸ ਕੇ
ਕੁਝ ਹੋਕੇ ਕਰ ਗਈ ਦਾਨ ਵੇ ।
ਅੱਜ ਸੌਂਕਣ ਦੁਨੀਆਂ ਮੈਂਡੜੀ
ਮੈਨੂੰ ਆਈ ਕਲੇਰੇ ਪਾਣ ਵੇ ।

ਅੱਜ ਖਾਵੇ ਖੌਫ਼ ਕਲੇਜੜਾ
ਮੇਰੀ ਹਿੱਕ 'ਤੇ ਪੈਣ ਵਦਾਨ ਵੇ ।
ਅੱਜ ਖੁੰਢੀ ਖੁਰਪੀ ਸਿਦਕ ਦੀ
ਮੈਥੋਂ ਆਈ ਧਰਤ ਚੰਡਾਣ ਵੇ ।

ਅਸਾਂ ਖੇਡੀ ਖੇਡ ਪਿਆਰ ਦੀ
ਆਇਆ ਦੇਖਣ ਕੁੱਲ ਜਹਾਨ ਵੇ ।
ਸਾਨੂੰ ਮੀਦੀ ਹੁੰਦਿਆਂ ਸੁੰਦਿਆਂ
ਸਭ ਫਾਡੀ ਆਖ ਬੁਲਾਣ ਵੇ ।

ਅੱਜ ਬਣੇ ਪਰਾਲੀ ਹਾਣੀਆਂ
ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੇ ਪਲਰੇ ਧਾਨ ਵੇ ।
ਮੇਰੇ ਸਾਹ ਦੀ ਕੂਲੀ ਮੁਰਕ 'ਚੋਂ
ਅੱਜ ਖਾਵੇ ਮੈਨੂੰ ਛਾਣੂ ਵੇ ।

ਤੇਰੀ ਯਾਦ ਅਸਾਨੂੰ ਮਣਸ ਕੇ

ਕੁਝ ਸੂਲਾਂ ਕਰ ਗਈ ਦਾਨ ਵੇ ।

ਅੱਜ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਘਰ ਮਹਿਕ ਦੀ

ਆਈ ਦੂਰੋਂ ਚੱਲ ਮੁਕਾਣ ਵੇ ।

ਸਾਡੇ ਵਿਹੜੇ ਪੱਤਰ ਅੰਬ ਦੇ

ਗਏ ਟੰਗ ਮਰਾਸੀ ਆਣ ਵੇ ।

ਕਾਗ਼ਜ਼ ਦੇ ਤੋਤੇ ਲਾ ਗਏ

ਮੇਰੀ ਅਰਥੀ ਨੂੰ ਤਰਖਾਣ ਵੇ ।

ਤੇਰੇ ਮੋਹ ਦੇ ਲਾਲ ਗੁਲਾਬ ਦੀ

ਆਏ ਮੰਜਰੀ ਭੌਰ ਚੁਰਾਣ ਵੇ ।

ਸਾਡੇ ਸੁੱਤੇ ਮਾਲੀ ਆਸ ਦੇ

ਅੱਜ ਕੇਰੀ ਚਾਦਰ ਤਾਣ ਵੇ ।

ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੇ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰਾਂ

ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਹੰਸ ਪਰਾਣ ਵੇ ।

ਤੇਰਾ ਬਿਰਹਾ ਲਾ ਲਾ ਤੌੜੀਆਂ

ਆਏ ਮੁੜ ਮੁੜ ਰੋਜ਼ ਉਡਾਣ ਵੇ ।

ਸਵਾਗਤ

ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ
ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।
ਹੇਰ ਗੂਹੜੀ ਹੇ ਗਈ ਹੈ,
ਮੇਰਿਆਂ ਬੋਹੜਾਂ ਦੀ ਛਾਂ ।
ਖਾ ਰਹੇ ਨੇ ਚੂਰੀਆਂ
ਅੱਜ ਮੇਰਿਆਂ ਮਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਾਂ ।
ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ,
ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।
ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।
ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।
ਆਲ੍ਹਣਾ ਮੇਰੇ ਦਿਲ 'ਚ ਖੁਸ਼ੀਆਂ
ਪਾਣ ਦੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਹਾਂ ।
ਤੇਰੇ ਨਾਂ ਤੇ ਪੈ ਗਏ ਨੇ,
ਮੇਰਿਆਂ ਰਾਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ।
ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।
ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।
ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।
ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।

ਪੌਣ ਦੇ ਹੇਠਾਂ 'ਤੇ ਅੱਜ ਹੈ
ਮਹਿਕ ਨੇ ਪਾਈ ਸਰਾਂ
ਟੁਰਦਾ ਟੁਰਦਾ ਰੁਕ ਗਿਆ ਹੈ
ਵੇਖ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਸਮਾਂ
ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।
ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।

ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।
ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।
ਲੈ ਲਈ ਕਲੀਆਂ ਨੇ
ਭੋਰਾਂ ਨਾਲ ਅੱਜ ਚੌਥੀ ਹੈ ਲਾਂ ।
ਤੇਰੀ ਹਰ ਇਕ ਪੈੜ 'ਤੇ
ਹੈ ਤਿਤਲੀਆਂ ਰੱਖੀ ਜ਼ਬਾਂ
ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।
ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।

ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।
ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।
ਆ ਤੇਰੇ ਪੈਰਾਂ 'ਚ ਪੁੱਗੇ
ਸਫ਼ਰ ਦੀ ਮਹਿੰਦੀ ਲਗਾਂ ।
ਆ ਤੇਰੇ ਨੈਣਾਂ ਨੂੰ ਮਿੱਠੇ
ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੀ ਪਿਉਂਦ ਲਾਂ ।

ਹੈ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।

ਹੈ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।

ਹੈ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।

ਹੈ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।

ਵਰਤ ਰੱਖੇਗੀ ਨਿਰਾਹਾਰੀ

ਮੇਰੀਆਂ ਪੀੜਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ।

ਆਉਣਗੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਖਤ

ਅੱਜ ਮੇਰਿਆਂ ਗੀਤਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ।

ਹੈ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।

ਹੈ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।

ਹੈ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।

ਹੈ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।

ਹੋਰ ਗੂਹੜੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ

ਮੇਰਿਆਂ ਬੋਹੜਾਂ ਦੀ ਛਾਂ ।

ਖਾ ਰਹੇ ਨੇ ਚੂਰੀਆਂ

ਅੱਜ ਮੇਰਿਆਂ ਮਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਾਂ ।

ਹੈ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।

ਹੈ ਤੂੰ ਆਈ ਮੇਰੇ ਗਰਾਂ ।

ਸ਼ੀਸ਼ੇ

ਏਕਮ ਦਾ ਚੰਨ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ

ਬਹਿ ਝੰਗੀਆਂ ਦੇ ਉਹਲੇ ।

ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਟੁਰੀ ਜਾਏ ਸੰਗ ਸਖੀਆਂ,

ਪੈਰ ਧਰੋਦੀ ਪੇਲੇ ।

ਟੋਰ ਉਹਦੀ ਜਿਉਂ ਪੈਲਾਂ ਪਾਉਂਦੇ

ਟੁਰਣ ਕਬੂਤਰ ਗੇਲੇ ।

ਜਖਮੀ ਹੋਣ ਕੁਮਰੀਆਂ ਕੋਇਲਾਂ

ਜੇ ਮੁੱਖੋਂ ਕੁਝ ਬੋਲੇ ।

ਲੱਖਾਂ ਹੰਸ ਮਰੀਵਣ ਗਸ ਖਾ

ਜੇ ਹੰਝੂ ਇਕ ਡੋਹਲੇ ।

ਉੱਡਣ ਮਾਰ ਉਡਾਰੀ ਬਗਲੇ

ਜੇ ਵਾਲਾਂ ਥੀਂ ਖੋਹਲੇ ।

ਪੈ ਜਾਏ ਡੋਲ ਹਵਾਵਾਂ ਤਾਈਂ,

ਜੇ ਪੱਖੀ ਫੜ ਝੋਲੇ ।

ਡੁੱਬ ਮਰੀਵਣ ਸ਼ੌਹ ਥੀਂ ਤਾਰੇ

ਮੁੱਖ ਦੇ ਵੇਖ ਤਤੇਲੇ ।

ਚੰਨ ਦੂਜ ਦਾ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ

ਵਿਹੜੇ ਵਿਚ ਫਲਾਹੀ ।

ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਸ਼ੀਸ਼ਿਆਂ ਵਾਲੀ ਰੰਗਲੀ

ਥੱਲੇ ਚਰਖੀ ਡਾਹੀ ।

ਕੋਹ ਕੋਹ ਲੰਮੀਆਂ ਤੰਦਾਂ ਕੱਢਦੀ

ਚਾ ਚੰਦਨ ਦੀ ਬਾਹੀ ।

ਪੂਣੀਆਂ ਈਕਣ ਕੱਢੇ ਬੁੰਬਲ

ਜਿਉਂ ਸਾਵਣ ਵਿਚ ਕਾਹੀ ।

ਹੇਕ ਸਮੁੰਦਰੀ ਪੈਣਾਂ ਵਰਗੀ

ਕੇਇਲਾਂ ਦੇਣ ਨਾ ਡਾਹੀ ।

ਰੰਗ ਜਿਵੇਂ ਕੇਸੂ ਦੀ ਮੰਜਰੀ

ਨੂਰ ਮੁੱਖ ਅਲਾਹੀ ।

ਵਾਲ ਜਿਵੇਂ ਚਾਨਣ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ

ਰੇਸ਼ਮ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀ ।

ਨੈਣ ਕੁੜੀ ਦੇ ਨੀਲੇ ਜੀਕਣ

ਫੁੱਲ ਅਲਸੀ ਦੇ ਆਹੀ ।

ਚੰਨ ਤੀਜ ਦਾ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ

ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨਦੀਏ ਨ੍ਹਾਉਂਦੀ ।

ਭਰ ਭਰ ਚੁਲੀਆਂ ਧੌਂਦੀ ਮੁੱਖੜਾ

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਧਿਆਉਂਦੀ ।

ਅਕਸ ਪਿਆ ਵਿਚ ਨਿੱਤਰੇ ਪਾਈ

ਆਪ ਵੇਖ ਸ਼ਰਮਾਉਂਦੀ ।

ਸੜ ਸੜ ਜਾਂਦੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਪੋਟੇ

ਜਿਸ ਅੰਗ ਹੱਥ ਛੁਹਾਉਂਦੀ ।

ਸੁੱਤੇ ਵੇਖ ਨਦੀ ਵਿਚ ਚਾਨਣ

ਰੂਹ ਉਹਦੀ ਕਮਲਾਉਂਦੀ ।

ਮਾਰ ਉਡਾਰੀ ਲੰਮੀ ਸਾਰੀ

ਅਰਸੀਂ ਉੱਡਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ।

ਮਹਿਕਾਂ ਵਰਗਾ ਸੁਪਨਾ ਉਣਦੀ

ਝੂਮ ਗਲੇ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦੀ ।

ਸੁਪਨੇ ਪੈਰੀਂ ਝਾਂਜਰ ਪਾ ਕੇ

ਤੋੜੀ ਮਾਰ ਉਡਾਉਂਦੀ ।

ਚੰਨ ਚੌਥ ਦਾ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ

ਖੜਿਆ ਵਾਂਗ ਡਰਾਵੇ ।

ਸੀਸ਼ੇ ਦਾ ਪਿਉ ਖੇਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚ

ਉੱਗਿਆ ਨਜ਼ਰੀਂ ਆਵੇ ।

ਤੇੜ ਉਫਕ ਤਕ ਝੂਮ ਰਹੇ ਸਨ

ਟਾਂਡੇ ਸਾਵੇ ਸਾਵੇ ।

ਹਰ ਸੂ ਨੱਚੇ ਫਸਲ ਸਿਊਲਾਂ

ਲੈ ਵਿਚ ਧਰਤ ਕਲਾਵੇ ।

ਸੀਸ਼ੇ ਦਾ ਪਿਉ ਡਰਦਾ ਕਿਧਰੇ

ਮਾਲਕ ਨਾ ਆ ਜਾਵੇ ।
ਪਲ ਪਲ ਮਗਰੋਂ ਮਾਰੇ ਚਾਂਗਰ
ਬੈਠੇ ਅੜਕ ਉਡਾਵੇ ।
ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਦੀ ਰਾਖੀ ਬਦਲੇ
ਟੁੱਕਰ ਚਾਰ ਕਮਾਵੇ ।
ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਹੋਈ ਪਰ ਜਾਗੇ
ਡਰ ਰੋਜ਼ੀ ਦਾ ਖਾਵੇ ।

ਪੰਚਮ ਦਾ ਚੰਨ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ
ਆਥਣ ਵੇਲਾ ਹੋਇਆ ।
ਲਹਿੰਦੇ ਦੇ ਪੱਤਣਾਂ ਦਾ ਅੰਬਰ
ਲਾਲ ਕਿਰਮਚੀ ਹੋਇਆ ।
ਗਗਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕੋਈ ਤਾਰਾ
ਜਾਪੇ ਮੋਇਆ ਮੋਇਆ ।
ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੀ ਮਾਂ ਰੰਗੋਂ ਲਾਖੀ
ਜਿਉਂ ਕਣਕਾਂ ਵਿਚ ਕੋਇਆ ।

ਟੋਰ ਉਹਦੀ ਜਿਉਂ ਹੋਏ ਨਵੇਰਾ
ਬਲਦ ਤਰਾਨੇ ਜੋਇਆ ।
ਨੈਣ ਉਹਦੇ ਬਰਸਾਤੀ ਪਾਣੀ ਦਾ
ਜਿਉਂ ਹੋਵੇ ਟੋਇਆ ।
ਵਾਲ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਦੂਧੀ ਬੱਦਲ

ਸਰੂਆਂ ਉਹਲੇ ਹੋਇਆ ।

ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੀ ਮਾਂ ਵੇਖ ਵਿਚਾਰੀ

ਚੰਨ ਬੜਾ ਹੀ ਰੋਇਆ ।

ਚੰਨ ਛਟੀ ਦਾ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ

ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਢਾਕੇ ਚਾਈ ।

ਘੜਾ ਗੁਲਾਬੀ ਗਲ ਗਲ ਭਰਿਆ

ਲੈ ਖੂਹੇ ਤੋਂ ਆਈ ।

ਖੜਿਆ ਵੇਖ ਬੀਹੀ ਵਿਚ ਮਾਲਿਕ

ਖੇਤਾਂ ਦਾ, ਸ਼ਰਮਾਈ ।

ਡਰੀ ਡਰਾਈ ਤੇ ਘਬਰਾਈ

ਲੰਘ ਗਈ ਉਂਧੀ ਪਾਈ ।

ਮਟਕ-ਚਾਨਣੇ ਵਾਕਣ ਉਸਦੀ

ਜਾਨ ਲਬਾਂ 'ਤੇ ਆਈ ।

ਲੇ ਲਗਦੀ ਉਹਦੀ ਰੂਹ ਥੀਂ ਜਾਪੇ

ਲੱਭੇ ਕਿਰਨ ਨਾ ਕਾਈ ।

ਜਿਸ ਪਲ ਸੁੱਟਿਆ ਪੈਰ ਘਰੇ ਥੀਂ

ਉਸ ਪਲ ਥੀਂ ਪਛਤਾਈ ।

ਸਾਰੀ ਰੈਣ ਨਿਮਾਣੀ ਸ਼ੀਸ਼ੇ

ਪਾਸੇ ਪਰਤ ਵਿਹਾਈ ।

ਸਤਵੀਂ ਦਾ ਚੰਨ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ

ਚੁੱਪ ਚਪੀਤੇ ਖੜਿਆ ।

ਪਿੰਡ ਦਾ ਮਾਲਕ ਚੂਰ ਨਸੇ ਵਿਚ

ਵੇਖ ਬੜਾ ਹੀ ਡਰਿਆ ।

ਇਕ ਹੱਥ ਸਾਂਭ ਬੱਕੀ ਦੀਆਂ ਵਾਗਾਂ

ਇਕ ਹੱਥ ਹੱਨੇ ਧਰਿਆ ।

ਕੰਨੀਂ ਉਹਦੇ ਨੱਤੀਆਂ ਲਿਸ਼ਕਣ

ਮੁੱਖ 'ਤੇ ਸੂਰਜ ਚੜਿਆ ।

ਉਮਰੋਂ ਅਧਖੜ ਰੰਗ ਪਿਆਜ਼ੀ

ਸਿਰ 'ਤੇ ਸਾਫਾ ਹਰਿਆ ।

ਅੱਡੀ ਮਾਰ ਬੱਕੀ ਦੀ ਕੁੱਖੇ

ਜਾ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਵੜਿਆ ।

ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦਾ ਪਿਉ ਮਾਲਿਕ ਸਾਹਵੇਂ

ਉੱਧੀ ਪਾਈ ਖੜਿਆ ।

ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਲਿਸ਼ ਲਿਸ਼ ਕਰਦਾ

ਹਾਰ ਤਲੀ 'ਤੇ ਧਰਿਆ ।

ਚੰਨ ਅਸਟਮੀ ਦੇ ਨੇ ਤੱਕਿਆ

ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਭੋਂ 'ਤੇ ਲੇਟੀ ।

ਚਿੱਟੀ ਦੁੱਧ ਮਰਮਰੀ ਚਿੱਪਰ

ਚਾਨਣ ਵਿਚ ਵਲ੍ਹੇਟੀ ।

ਸਾਹਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਵਿਲੋ ਕਥੂਰੀ

ਦੂਰੋਂ ਆਣ ਉਚੇਟੀ ।

ਸੁੱਤੀ ਘੁਕ ਲਵੇ ਪਈ ਸੁਫਨੇ

ਚੰਨ ਰਿਸ਼ਮਾਂ ਦੀ ਬੇਟੀ ।

ਸੁਫਨੇ ਦੇ ਵਿਚ ਸੀਸੇ ਨੇ

ਖੁਦ ਸੀਸੇ ਮੇਈ ਵੇਖੀ ।

ਡਿੱਠਾ ਕੁੱਲ ਗਰਾਂ ਉਸ ਸੜਦਾ

ਸੁੱਕੀ ਸਾਰੀ ਖੇਤੀ ।

ਸੀਸੇ ਦੇ ਪਿਉ ਮੇਈ ਸੀਸੇ

ਕਫਨ ਬਦਲੇ ਵੇਚੀ ।

ਸੀਸੇ ਵੇਖ ਰੁਲਹਿਣਾ ਸੁਫਨਾ

ਝੱਬਦੀ ਉੱਠ ਖਲੇਤੀ ।

ਨੇਵੀਂ ਦਾ ਚੰਨ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ

ਸੀਸੇ 'ਤੇ ਇਕ ਸਾਇਆ ।

ਸੀਸੇ ਸੰਗ ਟੁਰੀਂਦਾ

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨਦੀ 'ਤੇ ਆਇਆ ।

ਨਦੀਏ ਗਲ ਗਲ ਚਾਨਣ ਵਗਦਾ

ਹੜ੍ਹ ਚਾਨਣ ਦਾ ਆਇਆ ।

ਚੀਰ ਨਦੀ ਦੇ ਚਾਨਣ ਲੰਘ ਗਏ

ਸੀਸੇ ਤੇ ਉਹ ਸਾਇਆ ।

ਬਾਂ ਬਾਂ ਕਰਦਾ ਸੰਘਣਾ ਬੋਲਾ
ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਮਹਿਲ ਪੁਆਇਆ ।
ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਪੈਰ ਜਾਂ ਧਰਿਆ ਮਹਿਲੀਂ
ਕੁੱਲ ਬੋਲਾ ਕੁਰਲਾਇਆ ।
ਚੰਨ ਮਹਿਲਾਂ ਥੀਂ ਮਾਰੇ ਟੱਕਰਾਂ
ਪਰ ਕੁਝ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਇਆ ।
ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਰਿਹਾ ਚੰਨ ਰੋਂਦਾ
ਭੁੱਖਾ ਤੇ ਤਿਰਹਾਇਆ ।

ਦਸਵੀਂ ਦਾ ਚੰਨ ਅੰਬਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ
ਵੱਗ ਬੱਦਲਾਂ ਦੇ ਚਾਰੇ ।
ਰੁਕ ਰੁਕ ਝੱਲਾ ਪਾਈ ਜਾਵੇ
ਮਗਰੀ ਦੇ ਵਿਚ ਤਾਰੇ ।
ਕੋਹ ਕੋਹ ਲੰਮੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਗਲ ਵਿਚ
ਮੁਸ਼ਕੀ ਵਾਲ ਖਿਲਾਰੇ ।
ਲੈ ਲੈ ਜਾਣ ਸੁਨੇਹੇ ਉਹਦੇ
ਪੈਂਟਾਂ ਦੇ ਹਰਕਾਰੇ ।

ਚੰਨ ਵਿਚਾਰਾ ਮਹਿਲਾਂ ਵੱਲੇ
ਡਰਦਾ ਝਾਤ ਨਾ ਮਾਰੇ ।
ਮਹਿਲੀਂ ਬੈਠੇ ਪੀਵਣ ਮਦਰਾ

ਮਾਲਿਕ ਨਾਲ ਮੁਜ਼ਾਰੇ ।
ਵਾਂਗ ਪੁਣੀਆਂ ਹੋਏ ਬੱਗੇ
ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਰੁਖ਼ਸਾਰੇ ।
ਹਾਸੇ ਦਾ ਫੁੱਲ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕਾਈ
ਹੇਠਾਂ ਦੀ ਕਚਨਾਰੇ ।

ਚੰਨ ਇਕਾਦਸ਼ ਦੇ ਨੇ ਤੱਕਿਆ
ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਾਂਗ ਸੁਦੈਣਾਂ ।
ਨੰਗੀ ਅਲਫ਼ ਫਿਰੇ ਵਿਚ ਮਹਿਲਾਂ
ਜਿਵੇਂ ਸੁਣੀਵਣ ਡੈਣਾਂ ।
ਮੁੱਖ 'ਤੇ ਹਲਦੀ ਦਾ ਲੇ ਚੜ੍ਹਿਆ
ਅੱਗ ਬਲੇ ਵਿਚ ਨੈਣਾਂ ।
ਪੁੱਟੇ ਪੈਰ ਤਾਂ ਠੇਡਾ ਲੱਗੇ
ਐੱਖਾ ਦਿਸੇ ਬਹਿਣਾ ।

ਥੰਮ੍ਹੀਆਂ ਪਕੜ ਖਲੋਵੇ ਚੰਦਰੀ
ਆਇਆ ਵਕਤ ਕੁਲਹਿਣਾ ।
ਮਾਂ ਮਾਂ ਕਰਦੀ ਮਾਰੇ ਡਾਡਾਂ
ਸਬਕ ਰਟੇ ਜਿਉਂ ਮੈਨਾ ।
ਐੱਖਾ ਜੀਕਣ ਹੋਏ ਪਛਾਨਣ
ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹੇ ਟਟਹਿਣਾ ।
ਸੇਈਓ ਹਾਲ ਹੋਇਆ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦਾ

ਸੂਰਤ ਦਾ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ।

ਚੰਨ ਦੁਆਦਸ ਦੇ ਨੇ ਤੱਕਿਆ

ਸੀਸੇ ਮਹਿਲੀਂ ਸੁੱਤੀ ।

ਦਿਸੇ ਵਾਂਗ ਚਰੀ ਦੇ ਟਾਂਡੇ

ਸਵਾ ਮਸਾਤਰ ਉੱਚੀ ।

ਪੀਲੀ-ਭੂਕ ਹੋਈ ਵੱਤ ਪੇਹਲੀ

ਨੀਮ ਜੋਗੀਆ ਗੁੱਟੀ ।

ਪੈਣ ਵਗੇ ਤਾਂ ਉੱਡ ਜਾਏ ਸੀਸੇ

ਤੇੜ ਤਣਾਵੇਂ ਟੁੱਟੀ ।

ਲਏ ਹਟਕੇਰੇ ਜਾਪੇ ਜੀਕਣ

ਬੱਸ ਮੁੱਕੀ ਕਿ ਮੁੱਕੀ ।

ਲੰਮੀ ਪਈ ਕਰੀਚੇ ਦੰਦੀਆਂ

ਲੁੜਛੇ ਹੇ ਹੇ ਪੁੱਠੀ ।

ਢਾਈਂ ਮਾਰ ਕੁਰਲਾਏ ਸੀਸੇ

ਜਿਉਂ ਢਾਬੀਂ ਤਰਮੁੱਚੀ ।

ਪਰ ਚੰਨ ਬਾਝੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਵੇਖੀ

ਉਹ ਹੱਡਾਂ ਦੀ ਮੁੱਠੀ ।

ਚੰਨ ਤਿਰੋਦਸ ਦੇ ਨੇ ਤੱਕਿਆ

ਹੋ ਮਹਿਲਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ।

ਪਾਈ ਪਾਈ ਕਰਦੀ ਸੀਸੇ

ਜੀਭ ਲਬਾਂ 'ਤੇ ਫੇਰੇ ।

ਸੀਸੇ ਪਲੰਘ 'ਤੇ ਲੇਟੀ ਹੂੰਘੇ

ਪੀਲੇ ਚੋਠ ਤਰੇੜੇ ।

ਪਲ ਪਲ ਮਗਰੋਂ ਨੀਮ ਗ਼ਸੀ ਵਿਚ

ਰੱਤੇ ਨੈਣ ਉਘੇੜੇ ।

ਹੂ ਹੂ ਕਰਦੀ ਬਿੱਲ-ਬਤੌਰੀ

ਬੇਲੇ ਬੈਠ ਬਨੇਰੇ ।

ਦੂਰ ਗਰਾਂ ਦੀ ਜੂਹ ਵਿਚ ਰੇਵਣ

ਕੁੱਤੇ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ।

ਸੀਸੇ ਵਾਂਗ ਧੁਖੇ ਧੁਣੀ ਦੇ

ਵਿਚ ਫੱਕਰਾਂ ਦੇ ਡੇਰੇ ।

ਚਾਨਣ ਲਿੱਪੇ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਵਿਚ

ਬੀ ਹੰਝੂਆਂ ਦੇ ਕੇਰੇ ।

ਚੰਨ ਚੌਧਵੀਂ ਦੇ ਨੇ ਤੱਕਿਆ

ਮਹਿਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਗੱਭੇ ।

ਨੀਲੇ ਨੈਣਾਂ ਵਾਲੀ ਸੀਸੇ

ਭੁੰਜੇ ਲਾਹੀ ਲੱਗੇ ।

ਸੀਸੇ ਦੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ਦੀਵਾ

ਆਟੇ ਦਾ ਇਕ ਜੱਗੇ ।

ਲੱਗੇ ਅੱਧ ਕਵਾਰੀ ਸ਼ੀਸ਼ੇ

ਜਿਉਂ ਮਰ ਜਾਸੀ ਅੱਜੇ ।

ਸ਼ਾਲਾ ਓਸ ਗਰਾਂ ਦੇ ਸੱਭੇ

ਹੋ ਜਾਣ ਬੁਰਦ ਮੁਰੱਬੇ ।

ਕੁਲ ਜਿਮੀਂ ਜਾਂ ਪੈ ਜਾਏ ਗਿਰਵੀ

ਜੂਹਾਂ ਸਣੇ ਸਿਹੱਦੇ ।

ਸੜ ਜਾਏ ਫਸਲ ਸਵੇ 'ਤੇ ਆਈ

ਬੋਹਲ ਪਿੜਾਂ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ।

ਜਿਸ ਗਰਾਂ ਵਿਚ ਜਿੰਦਗੀ ਨਾਲੋਂ

ਮੱਢਲ ਮਹਿੰਗੀ ਲੱਭੇ ।

ਪੁੰਨਿਆਂ ਦਾ ਚੰਨ ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ

ਚਾਨਣ ਆਏ ਮਕਾਣੇ ।

ਪੈਣਾਂ ਦੇ ਗਲ ਲੱਗ ਰੇਵਣ

ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨੂੰ ਮਰ ਜਾਣੇ ।

ਅੱਗ ਮਘੇ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੀ ਮੜੀਏ

ਲੋਗੜ ਵਾਂਗ ਪੁਰਾਣੇ ।

ਉੱਠਦਾ ਧੂੰਆਂ ਬੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਟੇਰੇ

ਵਾਕਣ ਬਾਲ ਅੰਝਾਣੇ ।

ਰੋਂਦੇ ਰਹੇ ਸਿਤਾਰੇ ਅੰਬਰੀਂ

ਫੂਹੜੀ ਪਾ ਨਿਮਾਣੇ ।

ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਰਿਹਾ ਚੰਨ ਬੈਠਾ

ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਦੇ ਸਿਰਹਾਣੇ ।

ਸ਼ਾਲਾ ਬਾਂਝ ਮਰੀਵਣ ਮਾਪੇ

ਢਿੱਡੋਂ ਭੁੱਖੇ ਭਾਣੇ ।

ਉਸ ਘਰ ਜੰਮੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ੀਸ਼ੇ

ਜਿਸ ਘਰ ਹੋਣ ਨਾ ਦਾਣੇ ।

ਇਤਰਾਂ ਦੇ ਚੇ

ਜਿਥੇ ਇਤਰਾਂ ਦੇ ਵਗਦੇ ਨੇ ਚੇ
ਨੀ ਓਥੇ ਮੇਰਾ ਯਾਰ ਵੱਸਦਾ
ਜਿਥੋਂ ਲੰਘਦੀ ਏ ਪੌਣ ਵੀ ਖਲੇ
ਨੀ ਓਥੇ ਮੇਰਾ ਯਾਰ ਵੱਸਦਾ ।

ਨੰਗੇ ਨੰਗੇ ਪੈਰੀਂ ਜਿਥੇ ਆਉਣ ਪਰਭਾਤਾਂ
ਰਿਸ਼ਮਾਂ ਦੀ ਮਹਿੰਦੀ ਪੈਰੀਂ ਲਾਉਣ ਜਿੱਥੇ ਰਾਤਾਂ
ਜਿਥੇ ਚਾਨਣੀ 'ਚ ਨੁਾਵੇਂ ਖੁਸ਼ਬੋ
ਨੀ ਓਥੇ ਮੇਰਾ ਯਾਰ ਵੱਸਦਾ ।

ਜਿਥੇ ਹਨ ਮੂੰਗੀਆ ਚੰਦਨ ਦੀਆਂ ਝੰਗੀਆਂ
ਫਿਰਨ ਸੁਆਵਾਂ ਜਿਥੇ ਹੇ ਹੇ ਨੰਗੀਆਂ
ਜਿਥੇ ਦੀਵਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਭਦੀ ਏ ਲੇ
ਨੀ ਓਥੇ ਮੇਰਾ ਯਾਰ ਵੱਸਦਾ ।

ਪਾਣੀ ਦੇ ਪੱਟਾਂ ਉੱਤੇ ਸਵੇਂ ਜਿਥੇ ਆਬਣ
ਚੁੰਗੀਆਂ ਮਰੀਵੇਂ ਜਿਥੇ ਮਿਰਗਾਂ ਦਾ ਆਤਣ
ਜਿਥੇ ਬਦੇਬਦੀ ਅੱਖ ਪੈਂਦੀ ਰੇ
ਨੀ ਓਥੇ ਮੇਰਾ ਯਾਰ ਵੱਸਦਾ ।

ਭੁੱਖੇ ਭਾਣੇ ਸੌਣ ਜਿਥੇ ਖੇਤਾਂ ਦੇ ਰਾਣੇ

ਸੱਜਣਾਂ ਦੇ ਰੰਗ ਜੇਹੇ ਕਣਕਾਂ ਦੇ ਦਾਣੇ

ਜਿਥੇ ਦੱਮਾਂ ਵਾਲੇ ਲੈਂਦੇ ਨੇ ਲੁਕੇ

ਨੀ ਓਥੇ ਮੇਰਾ ਯਾਰ ਵੱਸਦਾ ।

ਜਿਥੇ ਇਤਰਾਂ ਦੇ ਵਗਦੇ ਨੇ ਚੇ

ਨੀ ਓਥੇ ਮੇਰਾ ਯਾਰ ਵੱਸਦਾ

ਜਿਥੋਂ ਲੰਘਦੀ ਏ ਪੌਣ ਵੀ ਖਲੇ

ਨੀ ਓਥੇ ਮੇਰਾ ਯਾਰ ਵੱਸਦਾ ।

ਪੰਜ ਪੜਾਅ

ਤੂੰ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ
ਤੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਲਾਡਲੀ ਜਹੀ ਚਪਤ ਮਾਰ
ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹਾਂ ਸ਼ਰਮਸਾਰ
ਕੀਹ ਕਰਾਂ ਵਿਧਵਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹਾਂ ।
ਇਸ ਜਨਮ ਵਿਚ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹਾਂ
ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਮੌਤ ਵਾਕਣ ਹੈ ਯਕੀਨ
ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਵਿਚ ਮਾਂ ਬਣਾਂਗੀ
ਜਾਂ ਤੇਰੀ ਤਰੀਮਤ ਦੀ ਕੁੱਖੋਂ ਮੈਂ ਜਣਾਂਗੀ
ਜਾਂ ਤੇਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਬੋਲਣ ਬਣਾਂਗੀ
ਇਹ ਜਨਮ ਸੋਹਣਿਆਂ ਮੇਰੇ ਬਗ਼ੈਰ
ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕੇ ਤੂੰ ਗੁਜ਼ਾਰ
ਤੂੰ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ
ਤੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਲਾਡਲੀ ਜਹੀ ਚਪਤ ਮਾਰ
ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹਾਂ ਸ਼ਰਮਸਾਰ ।

ਤੂੰ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੈਂ ਦੂਜੀ ਵਾਰ
ਕਿਰਮਚੀ ਇਕ ਸ਼ਾਮ ਸੂਹੀ ਸੋਗਵਾਰ
ਬਦਲੀਆਂ ਦੇ ਸੋਨ-ਰਬ 'ਤੇ ਹੋ ਸਵਾਰ
ਜਾਂ ਰਹੀ ਸੀ ਪੇਕੜੇ ਇਕ ਰਾਤ ਲਈ
ਯੂੰ ਜਹੇ ਦੇ ਵਾਲ ਮੋਢੇ 'ਤੇ ਖਿਲਾਰ

ਸ਼ਾਮ ਦੀ ਉਸ ਅਰਗਵਾਨੀ ਧੂੜ ਵਿਚ

ਹੱਥ ਤੇਰੇ ਘੁੰਗੀਆਂ ਵੱਤ ਗੁਟਕਦੇ

ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮੈਂ ਤੀ ਸੀ

ਖੋਰੇ ਕਿਹੜੇ ਵੇਲੜੇ ਸੀ ਆ ਗਏ ?

ਤਾਰੇ ਆਥਣ ਦੇ ਸੀ ਸਭ ਸ਼ਰਮਾ ਗਏ

ਭੇਤ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸੀ ਪਾ ਗਏ

ਪਾ ਗਏ ਸੀ ਜੀਭ ਸਾਡੀ ਨੂੰ ਮੁਹਾਰ

ਤੂੰ ਜਦੋਂ ਮਿਲੀ ਸੈਂ ਦੂਜੀ ਵਾਰ

ਕਿਰਮਚੀ ਇਕ ਸ਼ਾਮ ਸੂਹੀ ਸੋਗਵਾਰ

ਬਦਲੀਆਂ ਦੇ ਸੋਨ-ਰਥ 'ਤੇ ਹੋ ਸਵਾਰ

ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਪੇਕੜੇ ਇਕ ਰਾਤ ਲਈ

ਪੂੰ ਜਹੇ ਦੇ ਵਾਲ ਮੇਢੇ 'ਤੇ ਖਿਲਾਰ ।

ਤੂੰ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੈਂ ਤੀਜੀ ਵਾਰ

ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨੈਣਾਂ 'ਚ ਵੇਖੀ ਸੀ ਉਜਾੜ

ਉੱਘ ਰਹੀਆਂ ਸਨ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਬੱਤੀਆਂ

ਜਾਗ ਰਹੇ ਸਨ ਸਹਿਰ ਤੇਰੇ ਦੇ ਬਾਜ਼ਾਰ

ਤੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਰਦਿਆਂ ਇਕ ਸੜਕ ਪਾਰ

ਇਹ ਸੜਕ ਲੱਗੀ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਈਕਣਾ

ਜੀਕਣਾ ਮਲ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਛਾਵੇਂ ਹਾੜ ਵਿਚ

ਬੈਠੀ ਹੋਵੇ ਨਾਗਣੀ ਕੋਈ ਫਨ ਖਿਲਾਰ

ਆਈ ਹੋਵੇ ਕਾਮ 'ਦੀ ਉਸ ਤੇ ਬਹਾਰ

ਫੇਰ ਅਚਨ-ਚੇਤ ਸੈ ਤੂੰ ਰੋ ਪਈ
ਮੂੰਹ ਦੁਆਲੇ ਬਾਜੂਆਂ ਦਾ ਝੁੰਬ ਮਾਰ
ਤੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਮੇੜ ਦੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ
ਝੁਲਸ ਚੁੱਕੀ ਕਲੀ ਨੂੰ ਕੀ ਹੱਕ ਹੈ ?
ਚੂਸ ਚੁੱਕੇ ਹੋਣ ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਤਾਰ ?
ਇਕ ਪਵਿੱਤਰ ਭੋਰ ਤੋਂ ਮੰਗੇ ਪਿਆਰ
ਤੂੰ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੈਂ ਤੀਜੀ ਵਾਰ
ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨੈਣਾਂ 'ਚ ਵੇਖੀ ਸੀ ਉਜਾੜ ।

ਤੂੰ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੈਂ ਚੌਥੀ ਵਾਰ
ਪੱਤਝੜਾਂ ਵਿਚ ਬਦਲ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਬਹਾਰ
ਚੁਭ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਹੁਸਨ ਦੀ ਤਲੀ ਵਿਚ
ਬੇਰਹਿਮ, ਬੇਦਰਦ ਸੈ ਸਮਿਆਂ ਦੇ ਖ਼ਾਰ
ਮੌਤ ਤੈਨੂੰ ਕੂਕ ਕੇ ਸੀ ਰਹੀ ਵੰਗਾਰ
ਸੰਘਣੇ ਸਿੰਮਲਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਬੈਠਿਆਂ
ਕਰ ਰਹੇ ਸਾਂ ਸਰਬ-ਸਮਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ
ਜਦ ਹੀ ਕੂੰਜਾਂ ਅਸਾਡੇ ਸਿਰਾਂ ਤੋਂ
ਲੰਘ ਗਈਆਂ ਸੀ ਬਣਾ ਲੰਮੀ ਕਤਾਰ
ਤੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ-ਹਾਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੜੇ
ਰਹਿਣ ਦੱਬੇ ਰੇਤ ਦੇ ਵਿਚ ਤੱਤੜੇ
ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਰਮੇਰੀ ਹਨ ਇਹ ਪੰਖੜੂ
ਇਨ੍ਹਾਂ 'ਚ ਇਕ ਮੋਹ-ਪਰੀ ਦਾ ਹੈ ਸਰਾਪ

ਕਰਨਗੇ ਲੋਕੀਂ ਏਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿੱਤ ਸ਼ਿਕਾਰ
ਲੱਖ ਭਾਵੇਂ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਉੱਡਣ ਕਤਾਰ
ਲੱਖ ਭਾਵੇਂ ਹੋਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ
ਬਨਣਗੇ ਢਿੱਡਾਂ 'ਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਜ਼ਾਰ
ਫੇਰ ਤੂੰ ਮੁੜ ਮੁੱਖ 'ਤੇ ਹਾਸੀ ਖਿਲਾਰ
ਆਖਿਆ ਸੀ ਬੁੱਲ੍ਹੀਆਂ 'ਤੇ ਜੀਭ ਮਾਰ
ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਪਿਆਰ
ਤੂੰ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀ ਮੈਂ ਚੌਥੀ ਵਾਰ
ਪੱਤਝੜਾਂ ਵਿਚ ਬਦਲ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਬਹਾਰ ।

ਤੂੰ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀ ਹੈਂ ਏਸ ਵਾਰ
ਦਗ਼ ਰਹੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਵੇਂ ਕੁਝ ਅੰਗਾਰ
ਧੁਖ ਰਹੇ ਨੇ ਅੱਧ-ਜਲੇ ਮੇਛੇ ਸਿਆਹ
ਭਰ ਰਿਹਾ ਮੇਰੀ ਹਿੱਕ ਵਿਚ ਧੂੰਆਂ ਜਿਹਾ
ਵਗ ਰਹੀ ਹੈ ਹੌਕਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਝਲਾਰ
ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹਾਂ ਸ਼ਰਮਸਾਰ
ਕਰ ਨਾ ਸਕਿਆ ਆਖਰੀ ਤੇਰਾ ਦੀਦਾਰ
ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਮੌਤ ਵਾਕਣ ਹੈ ਯਕੀਨ
ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਵਿਚ ਮਾਂ ਬਣੋਂਗੀ
ਜਾਂ ਮੇਰੀ ਤਰੀਮਤ ਦੀ ਕੁੱਖੋਂ ਤੂੰ ਜਣੋਂਗੀ
ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਤੂੰ ਬੋਲਣ ਬਣੋਂਗੀ
ਮਾਏ ਨੀ, ਧੀਏ ਨੀ ਮੇਰੀਏ ਮਹਿਰਮੇ

ਕਰ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾ ਨਮਸਕਾਰ
ਦਗ਼ਾ ਰਹੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਵੇਂ ਕੁਝ ਅੰਗਾਰ
ਧੁਖ਼ ਰਹੇ ਨੇ ਅੱਧ-ਜਲੇ ਮੇਛੇ ਸਿਆਹ
ਮਿਲ ਗਿਆ ਮਿੱਟੀ 'ਚ ਹੈ ਤੇਰਾ ਆਕਾਰ
ਤੂੰ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀ ਹੈਂ ਏਸ ਵਾਰ ।

ਪਰਦੇਸ ਵੱਸਣ ਵਾਲਿਆ

ਰੋਜ਼ ਜਦ ਆਬਣ ਦਾ ਤਾਰਾ

ਅੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹੇਗਾ

ਕੋਈ ਯਾਦ ਤੈਨੂੰ ਕਰੇਗਾ

ਪਰਦੇਸ ਵੱਸਣ ਵਾਲਿਆ ।

ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਤੈਂਡੜੇ

ਠੁਕਰਈ ਹਾਸੇ ਦੀ ਆਵਾਜ਼

ਜਿਗਰ ਮੇਰਾ ਹਿਜਰ ਦੇ

ਸੱਕਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਸੜੇਗਾ

ਪਰਦੇਸ ਵੱਸਣ ਵਾਲਿਆ ।

ਤੇਰੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਾਕਣਾਂ

ਹੀ ਫੂਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾਏਗਾ

ਜੇ ਯਾਰ ਸਾਡੀ ਮੌਤ 'ਤੇ

ਆ ਮਰਸੀਆ ਵੀ ਪੜ੍ਹੇਗਾ

ਪਰਦੇਸ ਵੱਸਣ ਵਾਲਿਆ ।

ਗਰਮ ਸਾਹਵਾਂ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ

ਵਿਚ ਗਰਕ ਜਾਏ ਦਿਲ

ਕੋਣ ਇਹਨੂੰ ਨੂਹ ਦੀ

ਕਿਸਤੀ ਦੇ ਤੀਕਣ ਖੜੇਗਾ ?

ਪਰਦੇਸ ਵੱਸਣ ਵਾਲਿਆ ।

ਧਰਤ ਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ

ਟੰਗੀ ਅਰਸ਼ ਦੀ ਕੁੰਨੀ ਸਿਆਹ

ਪਰ ਕਲਹਿਣਾ ਨੈਣ

ਸਮਿਆਂ ਦਾ ਅਸਰ ਕੁਝ ਕਰੇਗਾ

ਪਰਦੇਸ ਵੱਸਣ ਵਾਲਿਆ ।

ਪਾਲਦੇ ਬੇ-ਸ਼ੱਕ ਭਾਵੇਂ

ਕਾਗ ਨੇ ਕੋਇਲਾਂ ਦੇ ਬੋਟ

ਪਰ ਨਾ ਤੇਰੇ ਬਾਝ

ਮੇਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਰੇਗਾ

ਪਰਦੇਸ ਵੱਸਣ ਵਾਲਿਆ ।

ਲੱਖ ਭਾਵੇਂ ਛੁੰਗ ਕੇ

ਚੱਲਾਂ ਮੈਂ ਲਹਿੰਗਾ ਸਬਰ ਦਾ

ਯਾਦ ਤੇਰੀ ਦੇ ਕਰੀਰਾਂ

ਨਾਲ ਜਾ ਹੀ ਅੜੇਗਾ

ਪਰਦੇਸ ਵੱਸਣ ਵਾਲਿਆ ।

ਬਖਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏਗੀ

ਤੇਰੇ ਜਿਸਮ ਦੀ ਸਲਤਨਤ

ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਬੁਣ ਕੇ ਜਾਲ

ਤੇਰਾ ਦਿਲ ਹੁਮਾ ਜੋ ਫੜੇਗਾ

ਪਰਦੇਸ ਵੱਸਣ ਵਾਲਿਆ ।

ਰੋਜ਼ ਜਦ ਆਬਣ ਦਾ ਤਾਰਾ

ਅੰਬਰਾਂ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹੇਗਾ

ਕੋਈ ਯਾਦ ਤੈਨੂੰ ਕਰੇਗਾ

ਪਰਦੇਸ ਵੱਸਣ ਵਾਲਿਆ ।

ਸਾਹ ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ

ਇਕ ਸਾਹ ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ

ਇਕ ਸਾਹ ਮੇਰਾ

ਕਿਹੜੀ ਥਾਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬੀਜੀਏ ਨੀ ਮਾਂ ।

ਗਹਿਣੇ ਤਾਂ ਪਈ ਉ ਸਾਡੇ

ਦਿਲੇ ਦੀ ਧਰਤੀ

ਹੋਰ ਮਾਏ ਜੱਚਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ।

ਜੇ ਮੈਂ ਬੀਜਾਂ ਮਾਏ

ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ-ਨੇੜੇ

ਰੱਬ ਦੀ ਮੈਂ ਜਾਤ ਤੋਂ ਡਰਾਂ

ਜੇ ਮੈਂ ਬੀਜਾਂ ਮਾਏ

ਸ਼ਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਢੱਕੀਆਂ 'ਤੇ

ਤਾਅਨਾ ਮਾਰੂ ਸਾਰਾ ਨੀ ਗਰਾਂ ।

ਜੇ ਮੈਂ ਬੀਜਾਂ ਮਾਏ

ਮਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਟੀਸੀਆਂ 'ਤੇ

ਅੱਥਰੇ ਤਾਂ ਮਹਿਲਾਂ ਦੇ ਨੀ ਕਾਂ

ਜੇ ਮੈਂ ਬੀਜਾਂ ਮਾਏ

ਝੁੱਗੀਆਂ ਦੇ ਵਿਹਰੜੇ

ਮਿੱਥੇ ਨੀ ਮੈਂ ਜਾਣ ਤੋਂ ਡਰਾਂ ।

ਮਹਿੰਗੇ ਤਾਂ ਸਾਹ ਸਾਡੇ
ਸੱਜਣਾਂ ਦੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ
ਕਿੱਦਾਂ ਦਿਆਂ ਬੀਜ ਨੀ ਕੁਥਾਂ
ਇਕ ਸਾਡੀ ਲੱਦ ਗਈ ਉ
ਰੁੱਤ ਨੀ ਜਵਾਨੀਆਂ ਦੀ
ਹੋਰ ਰੁੱਤ ਜੱਚਦੀ ਕੇਈ ਨਾ ।

ਜੇ ਮੈਂ ਬੀਜਾਂ ਮਾਏ
ਰੁੱਤ ਨੀ ਬਹਾਰ ਦੀ 'ਚ
ਮਹਿਕਾਂ ਵਿਚ ਡੁੱਬ ਕੇ ਮਰਾਂ
ਚੱਟ ਲੈਣ ਭੋਰ ਜੇ
ਪਰਾਗ ਮਾਏ ਬੂਥੀਆਂ ਤੋਂ
ਮੈਂ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਰਵਾਂ ।

ਜੇ ਮੈਂ ਬੀਜਾਂ ਮਾਏ
ਸਾਉਣ ਦੀਆਂ ਭੂਰਾਂ ਵਿਚ
ਮੰਦੀ ਲੱਗੇ ਬਦਲਾਂ ਦੀ ਛਾਂ
ਜੇ ਮੈਂ ਬੀਜਾਂ ਮਾਏ
ਪੋਹ ਦਿਆਂ ਕੱਕਰਾਂ 'ਚ
ਨੇੜੇ ਤਾਂ ਸੁਈਦੀ ਉ ਖਿਜਾਂ ।

ਮਾਏ ਸਾਡੇ ਨੈਣਾਂ ਦੀਆਂ
ਕੱਸੀਆਂ ਦੇ ਥੱਲਿਆਂ 'ਚ

ਲੱਭੇ ਕਿਤੇ ਪਾਈ ਦਾ ਨਾਂ
ਤੱਤੀ ਤਾਂ ਸੁਣੀਦੀ ਬਹੁੰ
ਰੁੱਤ ਨੀ ਹੁਨਾਲਿਆਂ ਦੀ
ਦੁੱਖਾਂ ਵਿਚ ਫਾਥੀ ਉ ਨੀ ਜਾਂ ।

ਇਕ ਸਾਹ ਸੱਜਣਾਂ ਦਾ
ਇਕ ਸਾਹ ਮੇਰਾ
ਕਿਹੜੀ ਥਾਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਬੀਜੀਏ ਨੀ ਮਾਂ ।
ਗਹਿਣੇ ਤਾਂ ਪਈ ਉ ਸਾਡੇ
ਦਿਲੇ ਦੀ ਧਰਤੀ
ਹੋਰ ਮਾਏ ਜੱਚਦੀ ਕੋਈ ਨਾ ।

ਇਲਜ਼ਾਮ

ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ

ਤੂੰ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਐ

ਤੇਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਇਕ ਤਿਤਲੀ ਦਾ

ਮੈਂ ਰੰਗ ਚੁਰਾਇਐ

ਪੁੱਟ ਕੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਬਾਗ਼ 'ਚੋਂ

ਗੁਲਮੋਹਰ ਦਾ ਬੂਟਾ

ਸੁੰਨਸਾਨ ਬੀਆਬਾਨ

ਮੈਂ ਮੜੀਆਂ 'ਚ ਲਗਾਇਐ ।

ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੁਆਂਝਣੇ ਦੀ

ਜਿਵੇਂ ਜੜ੍ਹ 'ਚ ਕੁੜਿੱਤਣ

ਓਨਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੇ ਜੜ੍ਹੀਂ

ਪਾਪ ਸਮਾਇਐ ।

ਬਦਕਾਰ ਹਾਂ ਬਦਚਲਣ ਹਾਂ

ਪੁੱਜ ਕੇ ਹਾਂ ਕਮੀਨਾ

ਹਰ ਗ਼ਮ ਦਾ ਅਰਜ਼ ਜਾਣ ਕੇ

ਮੈਂ ਤੂਲ ਬਣਾਇਐ ।

ਮੈਂ ਸ਼ਿਕਰਾ ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਚਿੜੀਆਂ ਦੀ

ਸੋਹਦੀ ਨੀ ਯਾਰੀ

ਖੇਟੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਰੰਗ

ਮੈਂ ਝੂਠਾ ਹਾਂ ਲਲਾਰੀ
ਸੁਹਰਤ ਦਾ ਸਿਆਹ ਸੱਪ
ਮੇਰੇ ਗਲ 'ਚ ਪਲਮਦੈ
ਡੱਸ ਜਾਏਗਾ ਮੇਰੇ ਗੀਤਾਂ ਸਣੇ
ਦਿਲ ਦੀ ਪਟਾਰੀ ।

ਮੇਰੀ ਪੀੜ ਅਸ਼ਵਥਾਮਾ ਦੇ
ਵਾਕਣ ਹੀ ਅਮਰ ਹੈ
ਢਹਿ ਜਾਏਗੀ ਪਰ ਜਿਸਮ ਦੀ
ਛੇਤੀ ਹੀ ਅਟਾਰੀ
ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਮਹਿਕ ਬਦਲੇ
ਮੈਂ ਕੁੱਖਾਂ ਦਾ ਵਣਜ ਕਰਦਾਂ
ਤੂੰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ
ਅੱਲੜ੍ਹ ਹਾਂ ਵਪਾਰੀ ।

ਤੂੰ ਲਿਖਿਐ ਕਿ ਪੁੱਤ ਕਿਰਨਾਂ ਦੇ
ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਸਦਾ ਸਾਏ
ਸਾਇਆਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਫ਼ਰਜ਼
ਕਿ ਹੋ ਜਾਣ ਪਰਾਏ
ਸਾਏ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ
ਚਾਨਣ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ
ਚਾਨਣ 'ਚ ਸਦਾ ਉੱਗੇ

ਤੇ ਚਾਨਣ 'ਚ ਹੀ ਮਰ ਜਾਏ ।

ਦੁੱਖ ਹੁੰਦੈ ਜੇ ਪਿੰਜਰੇ ਦਾ ਵੀ

ਉੱਡ ਜਾਏ ਪੰਖੇਰੂ

ਪਰ ਮੈਂ ਤੇ ਨਵੇਂ ਰੋਜ਼ ਨੇ

ਡੱਕੇ 'ਤੇ ਉਡਾਏ

ਕਾਰਨ ਹੈ ਹਵਸ ਇਕੇ

ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀ ਉਦਾਸੀ

ਜੇ ਗੀਤ ਵੀ ਮੈਂ ਗਾਏ ਨੇ

ਮਾਯੂਸ ਨੇ ਗਾਏ ।

ਤੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਇਕ ਲਿਖਿਐ

ਕਿਸੇ ਤਿਤਲੀ ਦੇ ਬਾਰੇ

ਜਿਸ ਤਿਤਲੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਬਾਗ਼ 'ਚ

ਕੁਝ ਦਿਨ ਸੀ ਗੁਜ਼ਾਰੇ

ਜਿਸ ਤਿਤਲੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਚਾਂਦੀ ਦੇ

ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਠਰਕ ਸੀ

ਜਿਸ ਤਿਤਲੀ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦੇ ਸੀ

ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿਤਾਰੇ ।

ਪਿਆਰਾ ਸੀ ਉਹਦਾ ਮੁੱਖੜਾ

ਜਿਉਂ ਚੰਨ ਚੜ੍ਹਿਆ ਉਜਾੜੀਂ

ਮੇਰੇ ਗੀਤ ਜਿਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨੂੰ

ਸਨ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੇ
ਮੰਨਦਾ ਸੈਂ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਤ
ਕਿਸੇ ਸਰਸਵਤੀ ਦਾ
ਅੱਜ ਰਾਏ ਬਦਲ ਗਈ ਤੇਰੀ
ਮੇਰੇ ਹੈ ਬਾਰੇ ।

ਆਖਿਰ 'ਚ ਤੂੰ ਲਿਖਿਐ
ਕੁਝ ਸ਼ਰਮ ਕਰਾਂ ਮੈਂ
ਤੇਜ਼ਾਬ ਦੇ ਇਜ ਹੋਜ 'ਚ
ਅੱਜ ਡੁੱਬ ਮਰਾਂ ਮੈਂ
ਬਿਮਾਰ ਜਿਹੇ ਜਿਸਮ
ਤੇ ਗੀਤਾਂ ਦੇ ਸਣੇ ਮੈਂ
ਟੁਰ ਜਾਵਾਂ ਤੇਰੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ
ਅੱਜ ਜੂਹ 'ਚੋਂ ਪਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ।

ਮੇਰੀ ਕੋਮ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਥੋਥੇ ਜਿਹੇ
ਗ਼ਮ ਨਹੀਂ ਲੋੜੀਂਦੇ
ਮੈਨੂੰ ਚਾਹੀਦੈ ਮਜ਼ਦੂਰ ਦੇ
ਹੱਕਾਂ ਲਈ ਲੜਾਂ ਮੈਂ
ਮਹਿਬੂਬ ਦਾ ਰੰਗ ਵੰਡ ਦਿਆਂ
ਕਣਕਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰਾ
ਕੁੱਲ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਗ਼ਮ

ਗੀਤਾਂ ਦੀ ਮੁੰਦਰੀ 'ਚ ਜੜਾਂ ਮੈਂ ।